

บทที่ 3

แนวคิด และมาตรการในการลงโทษทางอาญากรณีการลักลอบบันทึกภาพถ่ายหรือวีดิทัศน์โดย มิชอบในต่างประเทศ

จากที่ได้ศึกษาถึงพื้นฐานแนวความคิดในเรื่องสิทธิส่วนตัวทั้งของไทย และต่างประเทศ อันทำให้เห็นถึงความสำคัญยิ่งของสิทธิส่วนบุคคลที่ทุกๆประเทศ ต่างก็ถือว่าเป็นสิทธิที่สำคัญขั้นพื้นฐานในการเป็นมนุษย์ และต่างก็มุ่งที่จะออกบทบัญญัติทางกฎหมายต่างๆเพื่อคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลนี้ ซึ่งก็รวมถึงประเทศไทยที่ได้บัญญัติถึงการคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลเอาไว้ในรัฐธรรมนูญ ตามมาตรา 34 นอกจากนี้บทที่ 3 แล้วยังได้ศึกษาถึงแนวคิด และปัญหาในการคุ้มครองผู้เสียหายจากการลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือวีดิทัศน์โดยมิชอบซึ่งเห็นถึงความจำเป็นที่ประเทศไทยควรจะต้องหาวิธีการทางกฎหมายใดๆเพื่อคุ้มครองผู้เสียหายจากการลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือวีดิทัศน์โดยมิชอบนี้ ดังนั้นในบทที่ 3 นี้ผู้ศึกษาจึงได้ทำการศึกษากฎหมายอาญาในส่วนเฉพาะเรื่องการคุ้มครองผู้เสียหายตามกรณีความผิดฐานลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือวีดิทัศน์โดยมิชอบในประเทศต่างๆ ซึ่งจากการศึกษาค้นคว้านั้นประเทศที่มีแนวคิด และมาตรการในการคุ้มครองผู้เสียหายจากการลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือวีดิทัศน์โดยมิชอบที่ชัดเจน ได้แก่ ประเทศสหรัฐอเมริกา และประเทศฝรั่งเศส นอกจากนี้ผู้ศึกษายังได้นำเอาแนวความคิด และวิธีการที่ใช้ในการคุ้มครองผู้เสียหายจากการลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือวีดิทัศน์โดยมิชอบในประเทศอังกฤษ ซึ่งแม้ไม่มีการรับรองถึงความมีอยู่ของสิทธิส่วนบุคคลในระบบกฎหมาย แต่นำบทบัญญัติอื่นมาใช้เทียบเคียงลงโทษผู้กระทำความผิดในการลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือวีดิทัศน์โดยมิชอบซึ่งลักษณะการใช้กฎหมายนี้มีลักษณะเช่นเดียวกับประเทศไทย โดยผู้ศึกษาได้แบ่งการศึกษาออกเป็น 3 ส่วนในส่วนแรกของการศึกษาในบทนี้ผู้ศึกษาจะศึกษาถึงแนวความคิด โดยทั่วไปในเรื่องของการคุ้มครองผู้เสียหายจากการลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือวีดิทัศน์โดยมิชอบในประเทศสหรัฐอเมริกา ก่อน โดยจะศึกษาประกอบกับมาตรการการลงโทษทางอาญาทั้งที่มีที่มา จากตัวบทกฎหมายของสหรัฐ (Federal Law) และของมลรัฐต่างๆ (State Law) เพื่อผู้ที่จะศึกษาจะได้เห็นถึงรูปแบบในการคุ้มครองอย่างชัดเจน จากนั้นผู้ศึกษาจึงได้ทำการศึกษาถึงแนวคิด และมาตรการในการคุ้มครองผู้เสียหายจากการลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือวีดิทัศน์โดยมิชอบในประเทศฝรั่งเศส และในประเทศอังกฤษ นอกจากนั้น ผู้ศึกษายังได้นำเอาตัวอย่างคดีในการ

คุ้มครองผู้เสียหายกรณีลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือวิดีโอโดยมิชอบในประเทศต่างๆ ตลอดจนตัวอย่างจากคำพิพากษาของศาลมาศึกษาดังจะได้แสดงดังต่อไปนี้

3.1 ประเทศสหรัฐอเมริกา

3.1.1 แนวคิดในการคุ้มครองผู้เสียหายจากการลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือวิดีโอโดยมิชอบในประเทศสหรัฐอเมริกา

ย้อนกลับไปยังจุดเริ่มแรกของการพัฒนาในเรื่องสิทธิส่วนบุคคลคงจะต้องกล่าวถึงบทความที่สำคัญของ Samuel Warren และ Louis Brandeis ในปี 1890 ที่ถือเป็นต้นกำเนิดในการพัฒนาซึ่งสิทธิส่วนบุคคล ตามบทความที่กล่าวถึงเรื่องของการสร้างสิทธิส่วนบุคคลโดยการให้สิทธิแก่ปัจเจกชนในอันที่จะป้องกันการนำเรื่องส่วนบุคคลไปใช้ในสื่อโดยมิชอบ ทั้งสองเห็นล่วงหน้าไปถึงความก้าวหน้าของเทคโนโลยีสมัยใหม่เช่น โทรศัพท์ และรูปภาพที่จะนำไปสู่การล่วงละเมิดซึ่งสิทธิในอันที่จะอยู่โดยลำพัง (right to be let alone) อีกทั้งยังสรุปไว้ว่า การปกป้องสิทธิส่วนบุคคลจะเป็นสิ่งที่ทวีความต้องการมากกว่าการปกป้องคุ้มครองตัวกฎหมายเสียอีก พวกเขาคาดเห็นถึงความเป็นส่วนตัวของปัจเจกชนที่สามารถนำมาใช้ในศาลได้ในอันที่จะป้องกันการนำไปขาย และการพิมพ์เผยแพร่ซึ่งภาพถ่ายโดยมิได้รับอนุญาตจากเจ้าของภาพนั้นๆ

10 ปีหลังจากนั้น ศาลแห่งมลรัฐนิวยอร์กได้นำแนวความคิดนี้มาใช้ในการพิจารณาพิพากษาในคดี Roberson v. Rochester¹ โดยข้อเท็จจริงปรากฏว่า จำเลยได้ใช้ภาพของผู้ร้องซึ่งเป็นเทศนิกในการประดับตกแต่งลงบนถุงแป้งสาลีซึ่งจำเลยผลิต ผู้ร้องคัดค้านการกระทำนั้น และร้องขอการชดเชยค่าเสียหายจากการกระทำนั้นๆ ด้วย ศาลอุทธรณ์แห่งมลรัฐนิวยอร์กลงมติด้วยเสียง 4:3 แสดงให้เห็นอิทธิพลที่เด่นชัดยิ่งจากบทความของ Warren และ Brandeis แต่ในการพิพากษาของศาลให้ถือเป็นการยกยก โดยในเรื่องของสิทธิในบุคลิกลักษณะของผู้ร้องไม่ได้รับการปกป้องคุ้มครองโดยระบบกฎหมายจารีตประเพณี แม้ว่าศาลจะเห็นอย่างแจ่มชัดว่าผู้ร้องสมควรที่จะได้รับการช่วยเหลือในการคุ้มครองสิทธิส่วนตัวก็ตามที่

กฎโดยทั่วไปของความเป็นส่วนบุคคลที่เสนอโดย Warren และ Brandeis ถูกทำให้เห็นถึงการพัฒนามากในศาลแห่งมลรัฐนิวยอร์ก ซึ่งกฎนี้จะถูกพิจารณาบังคับใช้อย่างเป็น

¹ โปรดดู <http://historyofprivacy.net/Home7.htm>

อิสระ อีกทั้งยังได้แนะนำให้สภานิติบัญญัตินำไปประกาศใช้เป็นกฎหมายเพื่อเอาไว้รับมือกับคดีประเภทนี้เป็นการเฉพาะ ซึ่งก็ส่งผลให้กฎหมายแพ่งของมลรัฐนิวเจอร์ซีย์ถูกแก้ไขในปี 1903 ตามความในมาตรา 50 และมาตรา 51 และนับตั้งแต่นั้นจึงเกิดให้มีการป้องกันซึ่งการใช้ภาพสำหรับการโฆษณาที่เกี่ยวกับการค้า และเพื่อการค้าขึ้น

ในปี 1905 ศาลสูงแห่งมลรัฐจอร์เจียได้ตระหนักถึงสิทธิส่วนบุคคลในฐานะที่เป็นสิทธิเด็ดขาด และเป็นสิทธิที่มีอยู่โดยธรรมชาติดังคำตัดสินในคดี *Pavesich v. New England Life*² Insurance โดยข้อเท็จจริงปรากฏว่า โจทก์เป็นศิลปินซึ่งพบภาพของตนเองถูกใช้ในการโฆษณา ซึ่งเป็นโฆษณาที่เปรียบเทียบภาพ 2 ภาพ ภาพแรกเป็นภาพโจทก์ยิ้ม เนื่องจากในโฆษณา โจทก์ได้ทำประกันชีวิตกับบริษัทนี้ และอีกภาพเป็นภาพของคนที่เป็นทุกข์เนื่องจากเขาไม่ได้ทำประกันชีวิต แม้โจทก์จะไม่ได้ถูกระบุชื่อในโฆษณา แต่สิ่งที่สำคัญคือ โจทก์เองไม่ได้ทำประกันชีวิตกับบริษัทนี้ หรือให้ความยินยอมในการใช้ภาพของโจทก์ โจทก์จึงฟ้องในฐานที่ทำลายชื่อเสียงของโจทก์โดยการใส่ร้ายป้ายสี(defamation) และล่วงละเมิดซึ่งสิทธิส่วนบุคคลของโจทก์(violation of the right of privacy)โดยในคดีนี้ศาลตัดสินมีมติเป็นเอกฉันท์พิจารณาเรื่องความเป็นส่วนตัวเป็นหลัก ดังนี้

1. การยอมรับซึ่งสิทธิส่วนบุคคล

1. ความเป็นส่วนตัวถือเป็นสิทธิโดยธรรมชาติ

ศาลได้พิจารณาว่าไม่มีสิทธิส่วนบุคคลที่ได้รับการยอมรับถึงความมีอยู่ แต่ทั้งนี้ก็มีได้หมายความว่าสิทธิส่วนบุคคลนั้นจะไม่ได้ได้รับการปกป้องคุ้มครอง "แม้ว่าไม่มีมาก่อนในระบบกฎหมายแบบจารีตประเพณีก็ตัดสินได้โดยอาศัยกฎหมายธรรมชาติ และคำนึงถึงผลประโยชน์ของรัฐ" โดยที่ปัจเจกบุคคลเองต่างก็ยอมรับซึ่งสิทธิต่างๆ ที่พวกเขาใช้ได้อย่างเป็นอิสระโดยธรรมชาติของรัฐ แต่ทั้งนี้ก็มีได้หมายความว่ารวมถึงสิทธิทุกประเภท ปัญหาคือ ผู้ใดจะเป็นผู้ทรงไว้ซึ่งสิทธิส่วนบุคคล ตอบปัญหานี้ได้ว่าบุคคลใดๆ ผู้ซึ่งสามารถเข้าใจ และมีเหตุผลในสภาพปกติกล่าวคือสิทธิส่วนบุคคลนั้นเป็นเรื่องของเอกชนที่มาจากกฎหมายธรรมชาติโดยแท้

นอกจากนั้นสิทธิในความปลอดภัยส่วนบุคคล และสิทธิในเสรีภาพส่วนบุคคลสามารถที่จะตีความให้ตระหนักได้ถึงสิทธิส่วนบุคคล แต่เดิมรวมถึงความพอใจในการใช้ชีวิตของเขา ต่อมาจึงรวมถึงอำนาจในการเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมที่ทำให้ตัวของเขาเองโน้มเอียงไปในทิศทางใด เสื่อนโซของเสรีภาพจะถูกใช้ให้กว้างกว่าที่เข้าใจ และไม่เฉพาะที่จะยอมรับการยับยั้ง

² Ibid.

ห้ามปรามการกระทำทางกายภาพเท่านั้น ปัจจุบันควรจะได้ใช้ชีวิตของเขาอย่างมีความสุขในหนทางที่เขาปรารถนา ซึ่งสอดคล้องกับบุคลิกลักษณะของเขาเอง ดังนั้น "เสรีภาพ คือสิ่งที่เขาเลือกในการใช้ชีวิตของเขา ซึ่งไม่เฉพาะปัจเจกชน รัฐเองก็ไม่มีสิทธิที่จะพรากเสรีภาพนั้นไปจากตัวของเขา" อีกทั้งสิทธิที่จะแสดงตัวเองในที่สาธารณะนั้นก็ถูกยอมรับอยู่ในสิทธิเสรีภาพส่วนบุคคลด้วย

ตัวอย่างเช่น แนวคิดในเรื่องส่วนบุคคล มีรากฐานมาจากสิทธิหลายประเภท เช่นการปกป้องจากสิ่งที่มากรบกวนให้เดือดร้อนรำคาญซึ่งโดยปกติก็มีรากฐานมาจากสิทธิในทรัพย์สิน เพียงแต่ไม่มีการทำให้เกิดความเสียหายต่อทรัพย์สิน กล่าวคือโดยความเป็นจริงแล้วอยู่บนพื้นฐานความเป็นส่วนตัวตามกฎหมายโรมัน ซึ่งยอมรับว่า " การเข้าไปในบ้านของผู้อื่นถือเป็นการกระทำที่เป็นปฏิปักษ์ต่อเจตจำนงของเจ้าบ้าน ถือว่าเป็นการละเมิดซึ่งสิทธิส่วนบุคคลของเจ้าบ้าน " เช่นเดียวกับสิทธิของประชาชนที่จะได้รับความปลอดภัยใน ตัวบุคคล, การแสดงความคิดเห็น, ทรัพย์สิน หรือแม้แต่ต่อการค้นโดยมิชอบ ก็เท่ากับเป็นการยอมรับในสิทธิส่วนบุคคล

2. บทบาทของผู้พิพากษา และคณะลูกขุน

โดยข้อเท็จจริงแล้วไม่มีสิทธิส่วนบุคคลใดที่เคยได้รับการตระหนักถึงความมีอยู่มาก่อน แต่่นักก็ได้หมายความว่าในปัจจุบันก็ยังคงเป็นเช่นเดิมอยู่ ท่านผู้พิพากษาได้กล่าวว่าศาลเองได้ใช้ความรอบคอบในการพิจารณา ทั้งนี้ก็เป็นหน้าที่ของศาลตามที่อ้างถึงในมาตรา 4929 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่า " สำหรับทุกสิทธิจะต้องมีวิธีแก้ไข ทุกศาลจะมีอำนาจในการตัดสินคดีในแนวทางของตน ถ้ามีความจำเป็นก็ให้ใช้คำวินิจฉัยของศาลอื่นได้ " นอกจากนี้ท่านผู้พิพากษาได้ตระหนักว่า เนื่องจากสิทธิส่วนบุคคลนั้นเป็นสิทธิที่มีขอบเขตจำกัด และมีการถ่วงดุลของสิทธิ การรักษาซึ่งความเป็นส่วนบุคคล อันถือเป็นเครื่องแบ่งเขตของสิทธิส่วนบุคคล ทั้งต้องอาศัยเวลานานกว่าที่ผู้พิพากษา และคณะลูกขุนจะเป็นกลาง และให้ความยุติธรรมในการสร้างสมดุลระหว่างสิทธิต่างๆที่ต้องรักษา ดังนั้นจึงต้องมีการหาวิธีการดำเนินการวินิจฉัยที่เหมาะสมเพื่อจะได้ไม่ต้องเป็นที่วิตกกังวลต่อไปว่า สิทธิส่วนบุคคลจะนำไปสู่การดำเนินคดีที่ไม่ยุติธรรม หรือการดำเนินคดีที่ผิดพลาดมากกว่าการดำรงอยู่ของสิทธิประเภทอื่นๆที่มีอยู่มากมายในกฎหมาย

II. คุณลักษณะของสิทธิชนิดใหม่

1. ขอบเขตของสิทธิส่วนบุคคล

สิทธิส่วนบุคคลนั้นอาจถูกละได้โดยบุคคล หรือผู้ที่ได้รับอนุญาตให้ละสิทธิได้ สามารถทำได้โดยชัดแจ้ง หรือโดยปริยาย แต่จะถูกจำกัดขอบเขตให้กระทำได้เท่าที่จำเป็น และ

เหมาะสมกับเฉพาะกรณีเท่านั้น เช่นถ้าศิลปินแสดงผลงานของเขาในที่สาธารณะ ก็เท่ากับว่าบุคลิกลักษณะของตัวเองเขาก็อาจถูกตรวจสอบอย่างละเอียด และอาจถูกวิพากษ์วิจารณ์โดยผู้อื่นทั้งที่โดยข้อเท็จจริงแล้ว ความที่เขาเป็นศิลปิน ไม่ได้ถือเป็นการละสิทธิส่วนบุคคลของเขา

แต่โดยหลักในการจำกัดขอบเขตของสิทธิส่วนบุคคลนี้ถือว่า ความสนุกสนานของเราจะต้องไม่บุกรุกเข้าไปในสิทธิของผู้อื่น เช่นเสรีภาพในการพูดของสื่อจะต้องถ่วงดุลกับความเป็นส่วนตัว คือการใช้สิทธิในการพูด เขียน และพิมพ์อย่างเหมาะสม

2. การทำลายชื่อเสียงของผู้อื่นโดยการหมิ่นประมาท(Defamation)

เสรีภาพในการพูดของสื่อทำให้สิทธิส่วนบุคคลถูกลดลงได้ เมื่อไม่อาจกล่าวอ้างได้ว่าการพูดที่ล่วงละเมิดผู้อื่นนั้นได้รับการยกเว้นความผิด เนื่องจากการกล่าวถึงข้อเท็จจริงที่ถูกต้อง และมีเหตุอันควรในการพูดแล้วนั้น การกระทำนั้นจึงถือเป็นการดูหมิ่น โดยถือเป็นการใช้เสรีภาพของสื่อโดยไม่ชอบ ส่วนการหมิ่นประมาทนั้นเป็นการใช้สิทธิในการพิมพ์ และการเขียนโดยมิชอบ ข้อเท็จจริงของบุคคลใดๆย่อมสมควรที่จะได้รับความคุ้มครองจากบทบัญญัติทางกฎหมายของรัฐ ต่อการเผยแพร่ในที่สาธารณะ เนื่องด้วยเป็นเรื่องของสิทธิส่วนบุคคล ดังนั้นเสรีภาพทางคำพูดจึงเป็นเครื่องมือที่เป็นประโยชน์ในการรักษาปัจเจกชนไว้ในขอบเขตที่ชอบด้วยกฎหมาย และในพฤติกรรมที่เหมาะสม สิทธิส่วนบุคคลอาจเป็นสิ่งที่ดี เมื่อใช้ในขอบเขตที่เหมาะสมในการรักษาผู้ที่พูด และเขียนให้อยู่ในขอบที่ชอบด้วยกฎหมายที่รับรองไว้ซึ่งสิทธิ

บทความทางวิชาการที่ก่อให้เกิดอิทธิพลในการพัฒนาหลักในเรื่องการละเมิดความเป็นส่วนตัวอย่างมาก ได้แก่บทความของ William L. Prosser ในปี1960 เขาสร้างหลักการในเรื่องการละเมิดสิทธิส่วนตัวขึ้น โดยแบ่งออกเป็น 4 ประเภทดังนี้³

(1) การใช้ชื่อหรือภาพของบุคคลเพื่อผลประโยชน์โดยไม่ได้รับความยินยอม (appropriation) ถือเป็นรูปแบบแรกของการละเมิดสิทธิส่วนบุคคลที่ถูกตระหนักถึงโดยศาล ซึ่งประโยชน์ของจำเลยนั้นได้จากชื่อ หรือการที่จำเลยมีลักษณะเหมือนโจทก์ ตัวอย่างคดีที่สำคัญได้แก่คดีระหว่าง Rochester และ Roberson ซึ่งผลจากบทบัญญัติแห่งมลรัฐนิวยอร์ก ศาลได้มีคำตัดสินให้จำเลยชดเชยค่าเสียหายให้กับโจทก์ด้วยเหตุที่โจทก์นั้นถูกละเมิดด้วยการถูกนำภาพไปใช้เพื่อประโยชน์ในการโฆษณาสินค้าของจำเลย หรือเพื่อวัตถุประสงค์อื่นใดในทางที่เป็นการส่งเสริมการขายของจำเลยโดยไม่ได้รับอนุญาตจากโจทก์ผู้เป็นเจ้าของภาพดังกล่าวแต่ทั้งนี้ให้

³William L. Prosser, Handbook of the law of torts, 4ed. (London: St. Paul, Minn. West Publishing Co, 1971), pp.804-814.

สังเกตว่าการนำภาพหรือ ลักษณะที่เหมือนกับผู้อื่นไปใช้นั้นจะถือเป็นการกระทำที่จะละเมิดต่อผู้เป็นเจ้าของชื่อ และลักษณะที่เหมือนนั้นได้ต้องเป็นการนำไปใช้เพื่อประโยชน์ทางการค้าเท่านั้น ข้อสำคัญของคํ่าประกอบในการกระทำผิดคือ การที่จำเลยได้ใช้ชื่อซึ่งเปรียบเสมือนสัญลักษณ์ของผู้อื่นนั้นเพื่อให้ตนเองได้รับประโยชน์ เช่น การปลอมตัวเป็นผู้อื่นเพื่อให้ได้รับมาซึ่งข้อมูลความลับของผู้นั้น(คดี Goodyear Tired Rubber Co. v. Vandergriff, 1936) หรือโดยแสดงตัวเป็นภรรยาของโจทก์เพื่อให้ได้ประโยชน์ทางการค้าแก่ตน(คดี Burns v. Stevens, 1926) เหล่านี้ล้วนเป็นการกระทำผิดละเมิดในฐานนี้ทั้งสิ้น แต่ทั้งนี้ไม่รวมถึงการใช้ชื่อของโจทก์ในนวนิยาย หรือชื่อของบริษัท หรือการนำภาพอวัยวะส่วนใดส่วนหนึ่ง การนำเอาภาพบ้าน รถยนต์ หรือ สัตว์เลี้ยงของผู้อื่นมาใช้เพื่อประโยชน์ของตน เนื่องจากไม่ถือว่ามีเจตนาเจตนาเพียงพอบนการจะทำให้ผู้อื่นเข้าใจได้ว่าเป็นผู้ใด

(2) การรบกวนแทรกแซงความสันโดษ หรือกิจกรรมส่วนตัว (Intrusion) ได้แก่ การล่วงเกินขอบเขตส่วนตัวของโจทก์โดยไม่ได้รับอนุญาต หรือเข้าไปยุ่งในกิจกรรมส่วนตัวของเขา หรือเป็นการบุกรุกทางกายภาพซึ่งสภาวะความสันโดษของผู้อื่น เช่นการบุกรุกเข้าไปในบ้าน ที่พัก การเข้าค้นถุงสินค้าของผู้อื่นโดยมิชอบในห้างสรรพสินค้า โดยการกระทำลักษณะดังกล่าวต้องเป็นการกระทำที่มีลักษณะทางกายภาพ นอกจากนี้การบุกรุกยังขยายรวมถึงการดักฟังบทสนทนาส่วนตัวของผู้อื่นทั้งโดยวิธีการลอบต่อสายโทรศัพท์เพื่อดักฟังการสนทนา การใช้ไมโครโฟนขยายเสียง และรวมถึงการลอบมองผ่านเข้าไปในหน้าต่างบ้านของผู้อื่น การโทรศัพท์ก่อวุ่น โดยการกระทำดังกล่าวข้างต้นต้องเป็นการกระทำต่อทรัพย์สินส่วนบุคคล ดังนั้นโจทก์จึงไม่มีสิทธิร้องเรียนเมื่อการให้ปากคำนั้นถูกบันทึก หรือเมื่อตำรวจปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายในการบันทึกภาพ พิมพ์ลายนิ้วมือ หรือกระทำการอื่นใดโดยชอบด้วยกฎหมายซึ่งก็รวมถึงการกระทำการใดๆ ดังกล่าวข้างต้นในที่สาธารณะก็ไม่ถือว่าเป็นการละเมิดในส่วนของการบุกรุกซึ่งสิทธิส่วนตัว แต่มีบางกรณี que แม้โจทก์จะอยู่ในสถานที่สาธารณะแต่เมื่อมีการบุกรุกซึ่งสิทธิส่วนตัวของโจทก์ก็ถือเป็นความผิดฐานละเมิดได้ ตัวอย่างเช่น กรณีที่ผู้หญิงถูกบันทึกภาพขณะที่กระโปรงของเธอถูกลมพัดเปิดขึ้น กรณีนี้โจทก์มีสิทธิร้องทุกข์ต่อศาลได้(คดี Daily Times Democrat v. Graham 1964⁴)

(3) การเปิดเผยเรื่องราวส่วนตัว (Public Disclosure of Private Facts) เป็นการกระทำผิดโดยการนำข้อมูลส่วนบุคคลของโจทก์ซึ่งแม้จะเป็นเรื่องจริง และการเปิดเผยนั้นไม่ตกเป็นความผิดฐานหมิ่นประมาทนำไปเปิดเผยต่อบุคคลอื่น เช่นคดีระหว่าง Brents v. Morgan

⁴ โปรดดู www.nsulaw.nova.edu/faculty/documents/graham.PDF

ในปีค.ศ.1927 ข้อเท็จจริงคือจำเลยนำหนังสือแจ้งเตือนการชำระหนี้ไปติดที่หน้าต่างโรงรถของโจทก์ประกาศให้บุคคลภายนอกได้ทราบว่าจำเลยให้โจทก์ยืมเงิน และโจทก์ไม่ยอมคืนเงินจำเลย เช่นเดียวกับคดีระหว่าง Melvin v. Reid ในปีค.ศ.1931 กรณีนี้จำเลยได้แสดงภาพการพิจารณาคดีในอดีต และเปิดเผยใบหน้าของโสเภณีทั้ง 8 คนที่ตกเป็นผู้ต้องสงสัยในคดีฆ่าคนตายเมื่อ 7 ปีก่อนดั่งนั้นโดยองค์ประกอบของความผิดนั้นการเปิดเผยข้อเท็จจริงส่วนตัวของผู้อื่นจะถือเป็นการกระทำละเมิดต่อเจ้าของเรื่องเมื่อการเปิดเผยข้อเท็จจริงส่วนบุคคลนั้นต้องเป็นการเปิดเผยไปสู่สาธารณะไม่ใช่เป็นการเล่าสู่กันฟังส่วนบุคคล หรือเปิดเผยให้รู้กันเฉพาะกลุ่มเล็ก ดังนั้นการลงหนังสือพิมพ์ว่าผู้ใดไม่ยอมจ่ายหนี้ หรือการปิดหนังสือเตือนไว้ที่บนกระจกโรงรถฝั่งที่ติดถนน ซึ่งโดยความเห็นของ Warren และ Brandies นั้นเห็นว่าการเผยแพร่ข้อมูลส่วนตัวของผู้อื่นต่อประชาชนทั่วไปนั้นควรต้องเป็นการเผยแพร่ด้วยวิธีการเขียน หรือการพิมพ์ หรือโดยวิธีการอื่นใดที่จะก่อให้เกิดความเสียหายได้เป็นพิเศษเกิดขึ้น ดังนั้นทั้งสองจึงเห็นว่าการเผยแพร่ข้อเท็จจริงของผู้อื่นโดยทางวาจาอย่างเดียวนั้นไม่ถือเป็นการกระทำผิดตามฐานนี้แต่ปัจจุบันด้วยการเติบโตขึ้นของสื่อทางด้านวิทยุซึ่งก็เพียงพอที่จะก่อให้เกิดความเสียหายได้จากการละเมิดสิทธิส่วนบุคคลโดยการพูด นอกจากนี้ข้อเท็จจริงที่นำมาเปิดเผยต้องเป็นข้อเท็จจริงที่มีลักษณะเป็นส่วนบุคคลเท่านั้น ข้อเท็จจริงที่เป็นสาธารณะสาธารณะชนทั่วไปสามารถรู้ได้อยู่แล้ว เมื่อมีการเปิดเผยขึ้นอีกโดยบุคคลใดนั้นไม่สามารถร้องทุกข์ได้เช่นเดียวกับบุคคลสาธารณะที่เรื่องส่วนตัวของเขาบางเรื่องนั้นเป็นเรื่องที่สาธารณะชนรู้อยู่แล้ว การที่ผู้ใดจะนำเรื่องดังกล่าวมาพิมพ์เผยแพร่ไม่นับถือเป็นการกระทำโดยละเมิดในฐานความผิดนี้แต่ในทางตรงกันข้ามหากภาพของบุคคลสาธารณะนั้นถูกบันทึกขณะที่เขาอยู่ในสถานที่ส่วนบุคคลของเขาเองโดยปราศจากความยินยอมของเขา หรือข้อมูล หรือภาพนั้นถูกขโมยไป หรือถูกนำไปโดยวิธีการใดๆก็ตามเช่นนี้แม้จะเป็นบุคคลสาธารณะแต่ภาพ หรือข้อมูลดังกล่าวก็ยังคงถือได้ว่าเป็นทรัพย์สินส่วนบุคคล และเมื่อมีการเผยแพร่ภาพ หรือข้อมูลดังกล่าว ผู้เผยแพร่ย่อมมีความผิดละเมิดในฐานเปิดเผยเรื่องส่วนตัวของผู้อื่นได้ นอกจากนี้การพิมพ์เผยแพร่ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับชีวิตส่วนตัวของบุคคลอื่นโดยไม่มีอำนาจกระทำ แม้จะเป็นความจริงแต่ก็ทำให้ได้รับความอับอายศาลมักต้องมีข้อยุ่งยากเกี่ยวกับการชั่งน้ำหนักระหว่างผลประโยชน์ส่วนตัวในการเก็บเอาไว้เป็นความลับของเขา กับประโยชน์สาธารณะที่จะได้รับทราบเรื่องนั้นๆ

(4) การโฆษณาให้แพร่หลายในเรื่องที่ไม่เป็นความจริง (False light in the public eye) ได้แก่ การทำให้โจทก์เสื่อมเสียในสายตาของประชาชน โดยการใช้ชื่อโจทก์ หรือภาพแสดงถึงโจทก์ในเรื่องที่โจทก์เองก็ไม่ได้เกี่ยวข้องด้วย เช่น การนำรูปภาพของคนขับรถแท็กซี่ทั่วไปไปใช้

ในการประกอบเรื่องเกี่ยวกับคนขับรถแท็กซี่ที่ขี่ไถในเมือง หรือการรวมเอาชื่อของโจทก์ รูปภาพ และลายนิ้วมือของโจทก์เอาไว้ในห้องภาพคนร้ายในพิพิธภัณฑ์ที่ถูกตัดสินว่ากระทำความผิดอาญา ทั้งที่ไม่มีข้อเท็จจริงว่าโจทก์เคยถูกตัดสินว่ากระทำความผิดอาญา เป็นต้นซึ่งการกระทำละเมิดในฐานนี้ไม่จำเป็นต้องผิดในฐานหมิ่นประมาทควบคู่เสมอไป

หลักการทั้ง 4 ข้อนี้ได้พัฒนาและบัญญัติเป็น กฎหมายลักษณะละเมิด (Restatement (Second) of Tort) ในมาตรา 652A - 652D⁵ มีผลใช้บังคับในประเทศสหรัฐอเมริกาจนถึงปัจจุบัน

⁵Section 652A: (i) the unreasonable intrusion upon the seclusion of another; (ii) the appropriation of another's name or likeness; (iii) the unreasonable publicity given to another's private life; and (iv) publicity that unreasonably places another in a false light before the public.

Section 652B Intrusion Upon Seclusion_One who intentionally intrudes, physically or otherwise, upon the solitude or seclusion of another or his private affairs or concerns, is subject to liability to the other for invasion of his privacy, if the intrusion would be highly offensive to a reasonable person.

Section 652C Appropriation of Name or Likeness_One who appropriates to his own use or benefit the name or likeness of another is subject to liability to the other for invasion of his privacy.

Section 652D Publicity Given to Private Life_One who gives publicity to a matter concerning the private life of another is subject to liability to the other for invasion of his privacy, if the matter publicized is of a kind that

- (a) would be highly offensive to a reasonable person, and
- (b) is not of legitimate concern to the public.

3.1.2 มาตรการลงโทษทางอาญากรณีกระทำการลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือวีดิทัศน์โดยมิชอบในประเทศสหรัฐอเมริกา

มาตรการการลงโทษทางอาญาสำหรับผู้กระทำการลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือวีดิทัศน์โดยมิชอบในประเทศสหรัฐอเมริกานั้นไม่ว่าจะเป็นกฎหมายของสหรัฐซึ่งเป็นกฎหมายกลางที่ทุกรัฐใช้บังคับ หรือจะเป็นบทบัญญัติที่ออกโดยแต่ละมลรัฐเพื่อความเหมาะสมในการปกป้องคุ้มครองประชาชนของตนในแต่ละมลรัฐในกรณีตกเป็นผู้เสียหายจากการกระทำความผิดดังกล่าว นั้น ก็ล้วนมีที่มาจากแนวความคิดในเรื่องการชดเชยความเสียหายจากการกระทำดังกล่าวที่โดยฐานถือเป็นการกระทำซึ่งละเมิดสิทธิส่วนบุคคลของผู้เสียหายทั้งสิ้น เพียงแต่เพิ่มโทษทางอาญาขึ้นเพื่อให้ผู้กระทำความผิดเกิดความเกรงกลัว และยังเป็น การชดเชยความเสียหายทางจิตใจของผู้เสียหาย ซึ่งการชดเชยค่าเสียหายทางแพ่งนั้นไม่สามารถที่จะชดเชยให้ได้ ดังนั้นจึงเห็นได้ว่าการกระทำการลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือวีดิทัศน์โดยมิชอบนั้นในประเทศสหรัฐอเมริกาถือเป็นการละเมิดที่มีโทษอาญาเพียงสถานเบาเว้นแต่จะเป็นการกระทำความผิดโดยผู้ที่มีหน้าที่พิเศษต่อผู้เสียหายบางกรณี ซึ่งมีผลทำให้การกระทำความผิดดังกล่าวมีโทษอาญาอุกฉกรรจ์ ดังจะได้ทำการศึกษาดังต่อไปนี้

1) กฎหมายสหรัฐ(Federal Law)

พระราชบัญญัติว่าด้วยการลักลอบบันทึกแถบวีดิทัศน์โดยมิชอบ 2003 นั้นร่างขึ้นโดยประมวลกฎหมายอาญาแห่งสหรัฐอเมริกาด้วยการตระหนักถึงปัญหาในเรื่องการลักลอบบันทึกแถบวีดิทัศน์ที่ขยายวงกว้างมากขึ้นจากการพัฒนาของอุปกรณ์ในการบันทึกภาพทั้งกล้องถ่ายรูป โทรศัพท์มือถือ ไปจนกระทั่งความสามารถในการกระจายภาพอย่างไม่มีขีดจำกัดของระบบอินเทอร์เน็ต ทำให้ไม่ว่า เด็ก และผู้ใหญ่ต่างก็อาจตกเป็นผู้เสียหายจากการถูกล่วงละเมิดในสิทธิส่วนบุคคลได้ทั้งสิ้น และด้วยขนาดของเทคโนโลยีในการบันทึกภาพที่เล็กลงทำให้การลักลอบบันทึกภาพเกิดขึ้นได้ในทุกสถานที่ ทั้งในห้องล็อกเกอร์ของโรงเรียนมัธยม ห้องลองเสื้อผ้าในห้างสรรพสินค้า และแม้แต่ในบ้านส่วนบุคคล ซึ่งในหลายมลรัฐได้มีการบัญญัติกฎหมายโดยจุดประสงค์เดียวกับพระราชบัญญัตินี้ในการคุ้มครองบุคคลใดที่อาจตกเป็นเหยื่อจากการลักลอบบันทึกแถบวีดิทัศน์โดยมิชอบเพื่อห้ามมิให้ผู้ใดกระทำการโดยเจตนาจับภาพ โดยการบันทึกแถบวีดิทัศน์ ภาพถ่าย ภาพยนตร์ หรือโดยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์อื่นใด เพื่อให้ได้ภาพที่ไม่เหมาะสมของบุคคลอื่นซึ่งเป็นภาพในขณะที่ผู้นั้นเปลือยกาย หรืออยู่ในชุดชั้นใน โดยปราศจากซึ่งความยินยอมของเขาในขณะที่อยู่ในสถานที่ที่มีเหตุอันควรคาดได้ว่าเป็นสถานที่ส่วน

บุคคล อีกทั้งพระราชบัญญัติฉบับนี้ยังทำหน้าที่เป็นต้นแบบบทบัญญัติกฎหมายเพื่อให้มลรัฐที่ยังไม่มีบทบัญญัติในเรื่องการลักลอบบันทึกแถบวีดิทัศน์โดยมิชอบได้ใช้ในการพัฒนามบทบัญญัติเพื่อให้เท่าทันกับความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีกล้องบันทึกภาพต่อไป โดยพระราชบัญญัติว่าด้วยการลักลอบบันทึกแถบวีดิทัศน์โดยมิชอบบัญญัติไว้ดังนี้

บทที่ 88⁶ พระราชบัญญัติว่าด้วยการลักลอบบันทึกแถบวีดิทัศน์โดยมิชอบ

มาตรา 1801 การลักลอบบันทึกแถบวีดิทัศน์โดยมิชอบ

(a) ผู้ใดก็ตามที่อยู่ในเขตอำนาจศาลของประเทศสหรัฐอเมริกา ทั้งทางบก หรือทางน้ำ มีเจตนาที่จะจับภาพที่ไม่เหมาะสมของบุคคลอื่น โดยรู้ถึงการกระทำ และบุคคลนั้นอยู่ในสภาพเปลือยกาย หรือสวมใส่เพียงชุดชั้นในปกปิดอวัยวะเพศ, บริเวณหัวหน้า, ก้น, หรือหน้าอกของเพศหญิงซึ่งถูกเห็นในสภาพที่ไม่เหมาะสมภายใต้สภาพแวดล้อม ซึ่งบุคคลนั้นมีเหตุอันควรคาดหมายได้ว่าเป็นที่ส่วนตัว ไม่ว่าจะเป็นส่วนหนึ่ง หรือส่วนต่างๆ ของร่างกาย ผู้กระทำความผิดอาจจะถูกลงโทษปรับ หรือจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือทั้งจำและปรับ

(b) ตามมาตรานี้

(1) เงื่อนไขของ "การจับภาพ" ต้องเกี่ยวข้องกับภาพ, ไม่ว่าจะเป็นการบันทึกแถบวีดิทัศน์, การบันทึกภาพถ่าย, การบันทึกภาพยนตร์, หรือการบันทึกโดยวิธีใดๆ หรือการออกข่าว

(2) เงื่อนไขของ "หน้าอกของเพศหญิง" หมายถึง ส่วนใดส่วนหนึ่งของหน้าอกเพศหญิงที่อยู่ข้างใต้ยอดของเนื้อสีคล้ำที่เป็นวงรอบหัวนม

(3) เงื่อนไขของ "ภาพที่ไม่เหมาะสม" ที่เกี่ยวข้องกับบุคคลใดๆ หมายถึงภาพที่ถูกจับได้โดยปราศจากความยินยอมของบุคคลนั้น ซึ่งเขานั้นอยู่ในสภาพเปลือยกาย หรือสวมใส่เพียงชุดชั้นในปกปิดอวัยวะเพศ, บริเวณหัวหน้า, ก้น, หรือหน้าอกของเพศหญิง และ

(4) เงื่อนไขของ "ภายใต้สภาพแวดล้อม ซึ่งบุคคลนั้นมีเหตุอันควรคาดหมายได้ว่าเป็นที่ส่วนตัว" หมายถึง

(A) สภาพแวดล้อมที่ซึ่งบุคคลมีเหตุอันควรให้เชื่อได้ว่าเขา หรือเธอสามารถที่จะเปลื้องผ้าได้อย่างเป็นส่วนตัว โดยปราศจากความเป็นกังวลว่าภาพของเขา หรือเธอจะไม่ถูกบันทึกแถบวีดิทัศน์, บันทึกภาพถ่าย, บันทึกภาพยนตร์, ออกข่าว, หรือถูกบันทึกอย่างใดๆ หรือ

(B) สภาพแวดล้อมที่ซึ่งบุคคลมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าการเปลือยกาย หรือการสวมใส่เพียงชุดชั้นในปกปิดอวัยวะเพศ, บริเวณหัวหน้า, ก้น, หรือหน้าอกของเพศหญิงของเขา หรือ

⁶โปรดดู www.theorator.com/bills108/hr2405.html

เธอจะไม่ถูกเห็นได้ในที่สาธารณะไม่ว่าในกรณีที่คุณผู้นั้นอยู่ในที่สาธารณะ หรืออยู่ในที่ส่วนบุคคลก็ตาม

(c) มาตรานี้จะไม่นำมาบังคับใช้กับผู้ซึ่งมีอำนาจโดยชอบด้วยกฎหมาย เจ้าพนักงานบังคับคดี หรือกิจการใดๆของหน่วยสืบราชการลับ

2) กฎหมายมลรัฐ(State Law)

กฎหมายที่ว่าด้วยเรื่องการลักลอบบันทึกภาพถ่าย บันทึกวีดิทัศน์ การบันทึกภาพยนตร์โดยไม่ได้รับอนุญาต(Unauthorized photographing videotaping filming) ของประเทศสหรัฐอเมริกา

ในประเทศสหรัฐอเมริกาการลักลอบบันทึกภาพถ่าย บันทึกวีดิทัศน์ การบันทึกภาพยนตร์โดยไม่ได้รับอนุญาต(Unauthorized photographing videotaping filming)ถือเป็นความผิดอาญาอย่างหนึ่งซึ่งในทุกๆมลรัฐได้บัญญัติเป็นความผิดอย่างชัดแจ้งในประมวลกฎหมายอาญา (Criminal Code) โดยบางมลรัฐก็ถือเป็นความผิดในส่วนการกระทำความผิดทางเพศ (Sexual Harassment) บางมลรัฐก็ถือเป็นความผิดในส่วนของการบุกรุกสิทธิส่วนบุคคล (Invasion of Privacy) โดยกำหนดความหนักเบาของโทษต่างกันไปในแต่ละรัฐ โดยนำมาศึกษาเป็นตัวอย่างมี 11 มลรัฐด้วยกันคือ Arizona, Missouri, Pennsylvania, Texas, Washington, Virginia, New York, Kentucky, Wisconsin, Ohio และ Connecticut เนื่องจากความชัดเจนของบทบัญญัติที่สามารถเข้าใจได้ง่ายถึงวิธีการคุ้มครองผู้เสียหายจากการลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือวีดิทัศน์โดยมิชอบ ทั้งในส่วนขององค์ประกอบความผิด และบทยกเว้นความผิด ซึ่งบทบัญญัติของทั้ง 11 มลรัฐนั้นจากการศึกษาพบว่าต่างก็มีส่วนของบทบัญญัติที่คล้ายคลึงกันดังนี้

1. เป็นการกระทำการโดยเจตนาบันทึกภาพถ่าย แถบวีดิทัศน์ ภาพยนตร์ของผู้อื่น
2. โดยผู้ถูกบันทึกภาพไม่รับรู้ถึงการถูกบันทึกภาพนั้น และไม่ได้ให้ความยินยอมในการบันทึกภาพ

3. เป็นการบันทึกภาพในขณะที่ผู้ถูกบันทึกภาพอยู่ในสภาพเปลือยกายทั้งหมด หรือบางส่วนอันมีลักษณะที่มีการเปิดเผยให้เห็นถึงอวัยวะสืบพันธุ์ของมนุษย์ทั้งหมด หรือบางส่วน ไม่ว่าจะบริเวณหัวไหล่ ก้น หรือแม้แต่ส่วนใดส่วนหนึ่งของหน้าอกของหญิงตั้งแต่บริเวณใต้ยอดของหัวนมลงไป และรวมถึงอวัยวะใดๆที่แสดงถึงเพศของบุคคลนั้นที่ถูกปกคลุมไว้เพียงชุดชั้นใน

4. การบันทึกภาพนั้นเกิดขึ้นในขณะที่ผู้ถูกบันทึกภาพอยู่ในสถานที่ซึ่งผู้นั้นมีเหตุอันควรคาดได้ว่าเป็นสถานที่ส่วนบุคคล (Place where he or she would have a reasonable expectation of privacy) ปัญหาคือ อย่างไรก็ดีจะเป็น "สถานที่ซึ่งผู้เสียหายมีเหตุอันควรคาดได้ว่าเป็นสถานที่ส่วนบุคคล" จากที่ได้ศึกษาในบทบัญญัติต่างๆ ของหลายมลรัฐนั้น สรุปหมายความว่า สถานที่ใดๆ ที่ผู้นั้นมีเหตุอันสมควรจะเชื่อได้ว่าเขาสามารถเปลี่ยนผ้าได้อย่างเป็นส่วนตัว โดยปราศจากความวิตกกังวลว่าภาพของเขาในขณะที่เปลี่ยนผ้านั้นจะถูกบันทึกภาพ วิดีทัศน์ ภาพยนตร์ ออกข่าว หรือโดยวิธีการบันทึกอื่นใด หรือเป็นสถานที่ใดๆ ที่เขามีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าอวัยวะที่แสดงถึงเพศใดๆ ของเขาจะไม่ถูกเห็นได้ในที่สาธารณะไม่ว่าในขณะที่เขาอยู่ในที่สาธารณะ หรืออยู่ในที่ส่วนบุคคลก็ตาม ทั้งนี้ยังให้รวมถึงสถานที่ใดๆ ตามที่กฎหมายได้กำหนดให้ การบันทึกภาพผู้เสียหายขณะอยู่ในสถานที่ดังกล่าวถือเป็นความผิด เช่น ห้องน้ำ ห้องลงเสื้อผ้า ห้องล็อกเกอร์ ห้องพักในโรงแรม ห้องพักในโมเต็ล ห้องอาบแดด ห้องนอน เป็นต้น

นอกจากนี้ยังได้กำหนดข้อยกเว้นให้การกระทำการลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือวีดิทัศน์โดยมิชอบไม่ถือเป็นความผิดในกรณีที่เป็นการกระทำโดยเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมาย อันได้แก่ เจ้าหน้าที่คุมประพฤติ เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ เจ้าพนักงานบังคับคดี โดยต้องเป็นการปฏิบัติงานในหน้าที่โดยชอบด้วยกฎหมาย ในการสืบสวนสอบสวน หรือใช้เป็นอุปกรณ์เพื่อวัตถุประสงค์ในการคุมประพฤติ หรือเป็นการกระทำโดยบุคคลธรรมดาเพื่อวัตถุประสงค์ในการรักษาความปลอดภัย เช่น ในห้างสรรพสินค้า ที่จอดรถ หรือแม้แต่ในลิฟท์ โดยอุปกรณ์การบันทึกภาพนั้นต้องอยู่ในบริเวณที่สามารถเห็นได้ง่าย และชัดเจนเท่านั้น

ถึงกระนั้นก็ตามบทบัญญัติในเรื่องการลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือวีดิทัศน์โดยมิชอบนั้นของแต่ละรัฐก็ยังมีบางส่วนที่แตกต่างกันออกไป ซึ่งจากการศึกษาสามารถแยกบทบัญญัติในเรื่องนี้ของแต่ละมลรัฐออกได้เป็น 2 กลุ่ม คือ

1. กลุ่มที่องค์ประกอบความผิดไม่มีเรื่องเจตนาพิเศษ ได้แก่บทบัญญัติเรื่องการลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือวีดิทัศน์โดยมิชอบที่มีกากระทำครบตามองค์ประกอบความผิดที่ได้สรุปไว้ข้างต้น การกระทำการลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือวีดิทัศน์โดยมิชอบนั้นถือเป็นความผิดสำเร็จแล้ว จากตัวอย่างที่นำมาศึกษาพบว่ามีอยู่ 5 มลรัฐที่มีบทบัญญัติลักษณะนี้ได้แก่ Arizona ,Missouri ,Pennsylvania ,Virginia และ Kentucky

2. กลุ่มที่องค์ประกอบความผิดมีเรื่องเจตนาพิเศษ ได้แก่ "กระทำการลักลอบเพื่อวัตถุประสงค์ในการกระตุ้นทางเพศ หรือเพื่อความพึงพอใจทางเพศ" (For the purpose of sexual arousal or gratification) เช่นนี้แม้เป็นการกระทำการลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือวีดิ

ทัศนโดยมิชอบที่ครอบคลุมองค์ประกอบความผิดข้างต้น แต่เมื่อขาดซึ่งเจตนาพิเศษดังกล่าวการกระทำความผิดย่อมมิอาจเกิดขึ้นได้ ซึ่งจากการศึกษาพบว่ามียุ 6 มลรัฐที่มีการบัญญัติกฎหมายลักษณะนี้ขึ้นได้แก่ Texas ,Washington ,New York ,Wisconsin ,Ohio และ Connecticut ซึ่งบทบัญญัติข้างต้นเห็นได้ชัดในการคุ้มครองผู้เสียหายจากการลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือวิดิทัศน์โดยมิชอบในสถานที่ซึ่งผู้เสียหายมีเหตุอันควรคาดได้ว่าเป็นสถานที่ส่วนบุคคล ปัญหา คือ กรณีมีการกระทำการลักลอบบันทึกภาพถ่ายหรือ วิดิทัศน์โดยมิชอบในสถานที่สาธารณะเช่น สวนสาธารณะ ชายทะเล หรือสถานีรถไฟ สถานีรถไฟใต้ดินเป็นต้นในสถานที่สาธารณะเหล่านี้ประชาชนยังคงไว้ซึ่งสิทธิในความเป็นส่วนตัวในการที่จะห้ามมิให้ผู้อื่นกระทำการบันทึกภาพถ่าย หรือวิดิทัศน์ของตนได้ หรือไม่? ตามแนวคิดของประเทศสหรัฐอเมริกาที่ได้ศึกษามานั้นเห็นว่า ไม่มีสิทธิส่วนบุคคลใดจะใช้อ้างได้ในที่สาธารณะเนื่องจากการที่ผู้ใดแสดงตนในที่สาธารณะให้ผู้อื่นสามารถเห็นได้ ไม่ว่าผู้ใดที่สามารถเห็นเราได้ในที่สาธารณะก็สามารถที่จะบันทึกภาพเราได้รวมถึงสามารถที่จะเขียนเรื่องเกี่ยวกับสิ่งที่เราทำในขณะที่เขาเห็น หรือแม้แต่สามารถพิมพ์เผยแพร่ภาพเรา โดยที่ผู้ที่ถูกบันทึกภาพถ่าย หรือวิดิทัศน์นั้นไม่สามารถจะกระทำการใดตามกฎหมายได้⁷ อีกกรณีสำหรับสถานที่ใดๆที่มีลักษณะเป็นสถานที่กึ่งสาธารณะสถาน คือ สถานที่ที่มีเจ้าของเป็นบุคคลธรรมดาแต่เปิดสถานที่ไว้ให้สาธารณชนสามารถเข้าไปเพื่อใช้ประโยชน์ได้ เช่น ห้างสรรพสินค้า ร้านอาหาร บาร์ หรือแม้แต่สำนักงาน ล้วนแต่เป็นสถานที่ที่ใครก็สามารถเดินเข้าไปได้โดยปรยาย การบันทึกภาพในสถานที่เหล่านี้ถือเป็นเรื่องที่สามารถกระทำได้เว้นไว้เสียแต่ว่าเจ้าของสถานที่ดังกล่าวได้แสดงอาการห้ามมิให้มีการบันทึกภาพ เช่นนี้ถ้าผู้บันทึกภาพฝ่าฝืนคำห้ามดังกล่าวการกระทำการบันทึกภาพถ่าย หรือวิดิทัศน์นั้นถือเป็นการกระทำที่มิชอบละเมิดซึ่งสิทธิส่วนบุคคลของเจ้าของสถานที่ดังกล่าว⁸

⁷Robert M. O'Neil,"Privacy and Press freedom:Paparazzi and other Inders",University of Illinois law review,Vol.2(1999), p.712.

⁸โปรดดู <http://www.winning-newsmedia.com/privacy.htm>

3.2 ประเทศฝรั่งเศส

3.2.1 แนวคิดในการคุ้มครองผู้เสียหายจากการลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือวีดิทัศน์โดยมิชอบในประเทศฝรั่งเศส

ในประเทศฝรั่งเศสนั้น รัฐได้ให้การคุ้มครองเรื่องการล่วงละเมิดสิทธิส่วนบุคคล โดยเฉพาะอย่างยิ่งกรณีการลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือวีดิทัศน์โดยมิชอบ กล่าวคือ ได้บัญญัติให้มีกฎหมายคุ้มครองเอาไว้ทั้งประมวลกฎหมายแพ่ง (Code civil) ,ประมวลกฎหมายอาญา (Code pénal) และสนธิสัญญาแห่งสหภาพยุโรปว่าด้วยเรื่องสิทธิมนุษยชน (The European Convention of Human Rights) ซึ่งต่างก็กล่าวเน้นย้ำถึงเรื่องสิทธิในภาพถ่าย (droit à l'image), สิทธิในสถานที่ส่วนบุคคล (le privé) และในเรื่องลักษณะที่ล่วงละเมิดไม่ได้ของความสัมพันธ์ในครอบครัว และความสัมพันธ์ส่วนบุคคล (l' inviolabilité de relations familiales et sentimentales) เช่นเดียวกับการสนับสนุนคำพิพากษาโดยการอ้างอิงถึงปรัชญาในทางกฎหมาย บทความที่ได้แย้งความคิดในแนวนี้นี้มักจะถามถึงว่าอะไรคือความหมายที่แท้จริงของความเข้าใจใน "ความเป็นส่วนบุคคล (la privée)" และผู้พิพากษาเองต้องสร้างคำนิยามของตนจากการพิพากษาในครั้งก่อนๆที่เคยตัดสินเอาไว้โดยทั่วไปแล้ว "ความเป็นส่วนบุคคล (la privée)" คือ อาณาเขตลับที่ซึ่งปัจเจกชนทุกคนมีสิทธิที่จะถูกปล่อยให้อยู่โดยสงบ (la sphère où l'individu aura le droit d'être laissé tranquille) อย่างไรก็ตามการที่ไม่สามารถให้นิยามได้อย่างชัดเจนก็ทำให้การตีความนั้นเป็นไปอย่างยืดหยุ่นโดยขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อม และบุคคลที่เกี่ยวข้องกับกรณี

ดังนั้นจึงได้ยกตัวอย่างคดีของ Brigitte Bardot ซึ่งนำคดีขึ้นร้องต่อศาลว่าเธอถูกละเมิดซึ่งสิทธิส่วนบุคคลของเธอขึ้นประกอบการศึกษา ตามข้อเท็จจริงเธอถูกบันทึกภาพถ่ายในขณะที่อยู่ในสภาพกึ่งเปลือยในบ้านของเธอเองที่เมือง Bazoches ทั้งขณะกำลังนั่งอยู่บนเก้าอี้ยาว และในรถยนต์บนถนนขณะกำลังออกจากบ้าน ถึงแม้ว่าจะกล่าวกันว่าเป็นเรื่องธรรมชาติสำหรับงานของนักแสดงที่จะต้องแสดงตนในที่สาธารณะ⁹ ศาลตัดสินให้การใช้กล้องบันทึกภาพที่มีเลนส์มุมระยะไกลในการบันทึกภาพโดยที่ตัว Brigitte เองไม่รับรู้ในบ้านของเธอ และในขณะที่เธอไม่ได้อยู่ในขณะทำงานถือเป็นการล่วงละเมิดสิทธิส่วนบุคคลโดยมิชอบ และสิทธิของปัจเจก

⁹โปรดดู <http://www.law.ed.ac.uk/ahrb/personality/france.asp>

ชนที่มีเนื้อต่อภาพถ่ายของเขาเองต้องไม่ถูกแยกออกไปจากตัวนักร้อง นักแสดง หรือผู้มีชื่อเสียงทางสังคม (le droit de la personne sur son image ne saurait souffrir d'exception pour les vedettes de l'art ou les personnalités publiques)¹⁰

ในข้อย่อยที่สองของมาตรา 226 - 1 ของประมวลกฎหมายอาญาได้กล่าวไว้ถึงการล่วงละเมิดซึ่งสถานที่ส่วนบุคคล (le privé) ถือเป็นการกระทำความผิดดูเหมือนจะเป็นการสร้าง ความแตกต่างระหว่างอาณาเขตของความเป็นสาธารณะ และอาณาเขตของความเป็นส่วนตัวที่ ต้องเคารพ โดยเน้นในกรณีที่มีปัจเจกบุคคลถ่ายภาพในที่สาธารณะถือเป็นกิริยาที่แสดงความเข้าใจแล้วว่าตนได้เปิดเผยตนเองให้สาธารณชนได้เห็น และสามารถที่จะคาดได้ว่าจะไม่มีการป้องกันใด เป็นพิเศษจากกฎหมายอีก หรือจะกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ คุณสามารถคาดเห็นได้ว่าความเป็น ส่วนตัวนั้นจะมีได้เฉพาะในสถานที่อันเป็นที่ส่วนบุคคลเท่านั้น¹¹ อย่างไรก็ตามศาลแห่งประเทศ ฝรั่งเศสได้แสดงให้เห็นถึงความเห็นใจในกรณีที่เป็นเหตุการณ์ที่บังเอิญเป็นการล่วงละเมิดซึ่งสิทธิ ส่วนบุคคลแม้ว่าจะเกิดในที่สาธารณะ อย่างเช่นในกรณีตัวอย่างนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับภาพถ่ายใน งานศพของนักแสดงชื่อ Yves Montand ภาพถ่ายถูกบันทึกภาพในที่สาธารณะทั้งที่บรรยากาศ แห่งความเศร้าสลดของงานศพนั้นถือเป็นส่วนตัวอย่างแน่แท้ ฝ่ายจำเลยคือนิตยสารรายสัปดาห์ ชื่อ France Dimanche ถูกศาลสั่งปรับเป็นเงิน 80,000 ฟรังก์เพื่อเป็นการชดเชยค่าเสียหาย ให้แก่ Catherine Allégret บุตรสาวบุญธรรมของ Montand

แนวความคิดในเรื่องสถานที่ส่วนบุคคล (le privé) เป็นการปกป้องคุ้มครองแนวคิด ที่ว่าประเทศฝรั่งเศสเป็นประเทศที่มีความเคารพซึ่งความศักดิ์สิทธิ์ของที่พักอาศัย (inviolabilité du domicile) กฎหมายฉบับลงวันที่ 3 กรกฎาคม 1877กล่าวไว้ว่า ผู้อาศัยในอสังหาริมทรัพย์ จะไม่มีวันที่จะถูกขับไล่ออกจากห้อง และเตียงที่ซึ่งเขาหลับนอนเป็นปกติ เช่นเดียวกับปรัชญา ทางกฎหมายที่ให้คำนิยามถึงเงื่อนไขของที่พักอาศัยอย่างกว้างๆเอาไว้ว่ามีใช่เป็นเพียงที่อยู่ที่บ้าน ของปัจเจกบุคคล แต่หมายถึงที่ใดที่ซึ่งเขามีสิทธิที่จะอธิบายได้ว่าเป็นบ้านของเขา ไม่ว่าโดย แท้จริงแล้วเขาจะอยู่อาศัยที่นั่นหรือไม่ก็ตาม ซึ่งในประเพณีนี้ก็รวมไปถึงรถนอนพ่วงท้ายรถยนต์, อาคารที่ต่อเติมพร้อมทั้งมีห้องส้วม, ระเบียง, ระเบียงกลางแจ้ง, ลานบ้าน, สนาม, แม้แต่ที่ซึ่ง ป้องกันจากการแอบมองได้ไม่ดีและที่ซึ่งไม่ได้รับการบำรุงรักษา ห้องพักสำหรับวันหยุดพักผ่อน

¹⁰Helen Trouille, "Private life and Public Image: Privacy legislature in France", *International and Comparative Law Quarterly*, Vol.49 (January 2000), p.204.

¹¹*Ibid*, p.205.

และห้องพักในโรงแรมสามารถถือเป็นที่พักอาศัยได้ เช่นเดียวกับสถานที่ทำงานแม้โดยปกติแล้วจะ ไม่ค่อยได้รับการคุ้มครองที่ดีจากกฎหมาย และรวมถึงเรือแต่ไม่รวมถึงรถยนต์ สิ่งปลูกสร้างเชิง พาณิชยเช่น ภัตตาคาร, คาเฟ่ และร้านค้าซึ่งเปิดเป็นเวลาไม่ถือเป็นที่พักอาศัย

อย่างไรก็ดีการบันทึกภาพถ่าย หรือการพิมพ์ลายนิ้วมือระหว่างการสอบสวนของ เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ถือเป็นการละเมิดซึ่งความเป็นส่วนตัวของปัจเจกบุคคล หรือสิทธิในภาพถ่าย (*droit à l'image*) เนื่องจากสถานีดำรวจนั้นไม่ได้ถูกถือว่าเป็นสถานที่ส่วนบุคคล ทุกวันนี้หลัก สำคัญในการบัญญัติกฎหมายในเรื่องของการล่วงละเมิดความเป็นส่วนตัวในส่วนเนื้อหาที่เป็นการ ล่วงละเมิดโดยสื่อมวลชนนั้นในกฎหมายฉบับลงวันที่ 17 กรกฎาคม 1970¹²นี้ได้ปรับปรุงทั้งตัว ประมวลกฎหมายอาญา และประมวลกฎหมายแพ่งในการจัดให้มีบทลงโทษทั้งในศาลอาญา และศาลแพ่งบทลงโทษซึ่งมิใช่เพียงบทลงโทษอย่างเดียว แต่ได้ขยายนิยามของการกระทำ ความผิด หรือขอบเขตของการกำหนดโทษเอาไว้ด้วย ตามมาตรา 9¹³ของประมวลกฎหมายแพ่ง บัญญัติไว้ว่า “ทุกคนควรจะสามารถคาดได้ว่าความเป็นส่วนตัวของเขาจะถูกเคารพ ผู้พิพากษา อาจจะบัญญัติมาตรการใดๆที่ไม่มีผลกระทบกับการเรียกค่าสินไหมทดแทน ไม่ว่าจะไรก็ตามเช่น การอายัดทรัพย์สิน, การยึดทรัพย์สิน, หรือมาตรการอื่นใดที่จะเป็นไปในรูปของการขัดขวาง หรือ นำมาซึ่งการสิ้นสุดของการล่วงละเมิดเข้าไปในแก่นแท้ธรรมชาติของชีวิตส่วนตัวของปัจเจกบุคคล มาตรการเหล่านี้ อาจถูกดำเนินการโดยผู้พิพากษาในฐานะที่เป็นมาตรการที่เร่งด่วนในกรณี ที่จำเป็น”

อีกทั้งมาตรา 1382¹³ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งได้บัญญัติสำหรับเรื่องการชดเช้ค่า สินไหมทดแทนที่ให้แก่ผู้ที่ถูกกระทำละเมิดซึ่งความเป็นส่วนตัวของเขาโดยบัญญัติไว้ว่า “การ กระทำที่กระทำโดยปัจเจกบุคคลอันเป็นเหตุให้ผู้อื่นเสียหาย ผู้นั้นต้องรับผิดชอบต่อความเสียหาย นั้นในการชดเช้ค่าสินไหมทดแทนสำหรับการกระทำนั้น”

¹²Article 9, Code civil, loi du 17 juillet 1970 Chacun a droit au respect de sa vie privée. Les juges peuvent, sans préjudice de la réparation du dommage subi, prescrire Toutes mesures, telles que sequester, saisie et autres, propres à empêcher ou faire cesser une atteinte à l'intimité de la vie privée; ces mesures peuvent, s'il y a urgence, être ordonnées en référé.

¹³Article 1382, Code civil Tout fait quelconque de l'homme, qui cause à autrui un dommage, oblige celui par la faute duquel il est arrivé, à le réparer.

การคุ้มครองนี้ยังปรากฏไปถึงความสัมพันธ์ในครอบครัวโดยเป็นส่วนเสริมไว้ในมาตรา 8¹⁴ แห่งสนธิสัญญาแห่งสหภาพยุโรปว่าด้วยสิทธิมนุษยชนซึ่งบัญญัติไว้ว่า

“1. ทุกคนมีสิทธิที่จะได้รับการเคารพในชีวิตส่วนตัว และชีวิตครอบครัว, ในทรัพย์สิน และในข้อมูลส่วนตัวของเขา

2. ไม่ควรจะมีการแทรกแซงโดยอำนาจของรัฐในการบังคับใช้สิทธินี้ เว้นแต่เป็นสิ่งที่เกี่ยวกับกฎหมาย และเป็นความจำเป็นในสังคมประชาธิปไตย เพื่อผลประโยชน์ทางความมั่นคงของชาติ, ความปลอดภัยของสาธารณะ หรือ เพื่อความผาสุกทางเศรษฐกิจของประเทศ เพื่อป้องกันจลาจล หรืออาชญากรรม เพื่อป้องกันสุขภาพ หรือศีลธรรม หรือเพื่อป้องกันซึ่งสิทธิและเสรีภาพของผู้อื่น”

3.2.2 มาตรการลงโทษทางอาญากรณีกระทำการลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือวีดิทัศน์โดยมิชอบในประเทศฝรั่งเศส

กฎหมายอาญาของประเทศฝรั่งเศสบัญญัติให้การลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือวีดิทัศน์ โดยไม่ได้รับอนุญาตถือเป็นความผิดอาญาที่มีโทษทั้งปรับ และจำคุก โดยบัญญัติเอาไว้ในบทที่ 6 ว่าด้วยการกระทำความผิดต่อบุคลิกลักษณะ ในส่วนที่ 1 ว่าด้วยการกระทำความผิดต่อความเป็นส่วนตัว ตามมาตรา 226 - 1 - มาตรา 226 - 7 และส่วนที่ 2 ว่าด้วยการกระทำความผิดต่อภาพบุคคล ตามมาตรา 226 - 8 และมาตรา 226 - 9

¹⁴Article 8,European Convention on Human Rights,1950.

1. Everyone has a right to respect for his private and family life, his home and his correspondence.

2. there shall be no interference by a public authority with the exercise of this right except such as in accordance with the law and this necessary In a democratic society in the interests of national security, public safety or the economic well-being of the country, for the prevention of disorder or crime, for the protection of health or morals, or for the protection of the rights and freedoms of others.

บทที่ 6 การกระทำความผิดต่อบุคคลลักษณะ¹⁵

ส่วนที่ 1 การกระทำความผิดต่อความเป็นส่วนตัว

มาตรา 226 - 1 บทลงโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี และปรับไม่เกิน 45,000 ยูโรในการกระทำโดยจงใจให้เกิดการล่วงละเมิดซึ่งความเป็นส่วนตัวของชีวิตส่วนตัวของผู้อื่น โดยวิธีการใดๆ ดังต่อไปนี้

1) ขัดขวาง บ้านทึก หรือถ่ายทอดซึ่งคำพูดที่ถูกเปล่งออกมาในพฤติกรรมที่เป็นความลับ หรือมีความเป็นส่วนตัวโดยปราศจากความยินยอมของผู้พูด

2) บันทึกภาพถ่าย บ้านทึก หรือถ่ายทอดรูปภาพของบุคคลผู้ซึ่งเขาอยู่ในสถานที่ที่เป็นส่วนบุคคลโดยปราศจากความยินยอมของบุคคลผู้นั้น

นอกจากนั้นการกระทำความผิดตามมาตรา¹⁵นี้ถูกกระทำขึ้นโดยการเห็น และด้วยความรับรู้ของบุคคลผู้ถูกกระทำโดยปราศจากคำคัดค้านของเขา แม้ว่าพวกเขาจะสามารถคัดค้านได้ก็ตามความยินยอมของพวกเขาให้ถูกถือว่าเป็นประโยชน์แก่ผู้กระทำความผิดตามมาตรา¹⁵นี้

มาตรา 226 - 2 ปรับใช้บทลงโทษเดิมในกรณีกระทำการเก็บรักษา, นำพา หรือเป็นเหตุให้มีการนำไปโดยรู้ซึ่งการกระทำดังกล่าวไปในที่สาธารณะ หรือไปยังบุคคลที่สาม หรือเพื่อใช้ไม่ว่าด้วยวิธีการใดๆ หรือเพื่อประสงค์ในการบ้านทึก หรือส่งต่อข้อมูลผ่านไปโดยวิธีใดๆ เพื่อให้เกิดการกระทำความผิดตามมาตรา 226 - 1

การกระทำตามวรรคแรกให้ถือเป็นความผิดอาญามีโทษสถานเบาเมื่อการกระทำดังกล่าวกระทำโดยสื่อมวลชน หรือทำโดยผ่านการเสนอข่าวที่ตกอยู่ภายใต้กฎหมายเฉพาะสำหรับสื่อมวลชน

มาตรา 226 - 3 ปรับใช้บทลงโทษเดิมในกรณีกระทำการผลิต, นำเข้า, จัดแสดง, เสนอ, ให้เช่า, ขาย โดยไม่ได้รับอนุญาตจาก Conseil d'Etat เพื่อให้เป็นไปตามที่บัญญัติในวรรคสองของมาตรา 226 - 15 หรือเพื่อวัตถุประสงค์ในการดักฟังบทสนทนาในระยะไกล ทั้งนี้เป็นไปตามมาตรา 226 - 1 และการดำเนินการดังกล่าวต้องเป็นไปตามเงื่อนไขที่ Conseil d'Etat ได้กำหนดไว้

มาตรา 226 - 4 การกระทำใดๆ ที่เป็นการรุกล้ำเข้าไปในเคสสถานของผู้อื่นไม่ว่าโดยวิธีการใดที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายต้องระวางโทษจำคุก 1 ปี ปรับ 15,000 ยูโร

¹⁵โปรดดู <http://www.legifrance.gouv.fr>

และไม่เพียงแต่เฉพาะกรณีที่มีการกระทำความผิดเกิดขึ้นแล้วเท่านั้นที่จะถือว่ามี ความผิด เพียงแค่พยายามที่จะกระทำความผิดตามมาตรา นี้ กฎหมายอาญาของประเทศฝรั่งเศส ยังถือกำหนดให้เป็นความผิดฐานพยายามอีกด้วย ดังที่บัญญัติเอาไว้ในมาตรา 226 - 5 ดังนี้

มาตรา 226 - 5 การที่พยายามที่จะกระทำความผิดตามการกระทำความผิดที่บัญญัติ เอาไว้ในส่วนนี้ให้ลงโทษเสมือนกับมีการกระทำความผิดเกิดขึ้นแล้ว

มาตรา 226 - 6 กรณีพยายามกระทำการใดตามมาตรา 226 - 1 และมาตรา 226 - 2 ผู้เสียหายสามารถนำคดีขึ้นร้องต่อศาลโดยทนายความ หรือโดยผู้แทนตามสิทธิของผู้เสียหายได้

มาตรา 226 - 7 บุคคลใดในทางกฎหมายกระทำความผิดตามส่วนที่ 1 การกระทำความผิดต่อความเป็นส่วนตัวเริ่มต้นดำเนินการตามที่ระบุไว้ในมาตรา 121 - 2

1)

ส่วนที่ 2 การกระทำความผิดต่อภาพของบุคคล

มาตรา 226 - 8 ให้ลงโทษจำคุก 1 ปี และปรับ 15,000 ยูโรสำหรับการพิมพ์ แฉแพร่ที่กระทำโดยวิธีการใดๆ ในการตัดแต่งภาพโดยไม่ได้รับอนุญาต

ให้ถือเป็นความผิดอาญามีโทษสถานเบา และถ้าการกระทำดังกล่าวกระทำโดย สื่อมวลชนให้นำบทบัญญัติเฉพาะสำหรับสื่อมวลชนมาใช้บังคับ

มาตรา 226 - 9

โดยสรุปองค์ประกอบความผิดในฐานลักลอบบันทึกภาพหรือวิดีโอโดยมิชอบของ ประเทศฝรั่งเศสตามมาตรา 226 - 1 นั้นประกอบด้วยฐานความผิด 2 ฐาน คือ

1) ชัดขวาง บันทึก หรือถ่ายทอดซึ่งคำพูดที่ถูกเปล่งออกมาในพฤติการณ์ที่เป็น ความลับ หรือมีความเป็นส่วนตัว

2) บันทึกภาพถ่าย บันทึก หรือถ่ายทอดรูปภาพของบุคคลผู้ซึ่งเขาอยู่ในสถานที่ที่ เป็นส่วนบุคคล

ซึ่งต้องเป็นการกระทำที่ทำลงโดยขาดความยินยอมของผู้ถูกบันทึกเสียง หรือภาพ ดังนั้นถ้าผู้ถูกบันทึกภาพ หรือเสียงนั้นให้ความยินยอมในการบันทึก แม้จะเป็นการบันทึกภาพใน สถานที่ส่วนบุคคล ความยินยอมนั้นก็ถือเป็นเหตุให้ผู้กระทำสามารถรุกเข้าไปในสิทธิส่วนบุคคล ของผู้ให้ความยินยอมได้

3.3 ประเทศอังกฤษ

3.3.1 แนวคิดในการคุ้มครองผู้เสียหายจากการลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือวีดิทัศน์โดยมิชอบ

สำหรับแนวคิดเรื่องสิทธิส่วนบุคคล และสิทธิตามกฎหมายของประเทศอังกฤษนั้นคงต้องย้อนกลับไปในปีค.ศ.1888 ผู้พิพากษา Cooley ได้เปิดแนวทางแห่งการตระหนักถึงความมีอยู่ของสิทธิส่วนบุคคลโดยให้นิยามสิทธิส่วนบุคคลคือ สิทธิที่จะมีชีวิตอยู่ตามลำพัง (The Right to be let alone) ซึ่งหมายถึงถึง สถานะ หรือสภาพของบุคคลในอันที่จะแยกตัวออกจากสังคม และบุคคลอื่น หรือออกไปจากประโยชน์สาธารณะ หรือเป็นการแยกไปออกให้อยู่แบบสันโดษ

(The state or condition of being withdrawn from the society of others, or from public interest; seclusion)¹⁶

เนื่องจากประเทศอังกฤษนั้นไม่มีกฎหมายสำหรับสิทธิส่วนบุคคลดังนั้นเมื่อเกิดการกระทำใดที่เป็นการบุกรุกต่อสิทธิส่วนบุคคลของผู้หนึ่งผู้ใด ระบบกฎหมายของประเทศอังกฤษจะนำเอาหลักกฎหมายในเรื่องละเมิดมาใช้ ตัวอย่างเช่น ถ้ามีผู้ใดเข้าไปในเคสสถานส่วนบุคคลของผู้อื่นโดยไม่ได้รับอนุญาต และทำการติดตั้งกล้องวิดีโอเพื่อลักลอบบันทึกภาพเจ้าของเคสสถาน การกระทำดังกล่าวถือเป็นการรุกรานซึ่งสิทธิส่วนบุคคลของผู้เป็นเจ้าของเคสสถานนั้น แต่ไม่สามารถลงโทษผู้กระทำความผิดต่อการรุกรานซึ่งสิทธิส่วนบุคคลได้ เนื่องจากไม่มีกฎหมายบัญญัติไว้เป็นการเฉพาะ ดังนั้นผู้เสียหายจึงกล่าวโทษผู้กระทำผิดได้เพียงความผิดในฐานะบุกรุกเข้ามาในเคสสถานโดยมิชอบ และสำหรับประเทศอังกฤษแล้วเห็นว่าการที่ระบบกฎหมายของตนไม่มีบทบัญญัติเฉพาะสำหรับความผิดอันเกี่ยวกับสิทธิส่วนบุคคลนั้นไม่ได้เป็นปัญหาในการลงโทษผู้กระทำความผิดต่อสิทธิส่วนบุคคลเลย เนื่องจากองค์คณะผู้พิพากษาจะนำหลักความรับผิดชอบที่มีอยู่แล้วในระบบกฎหมายของอังกฤษมาปรับใช้ได้อย่างเหมาะสมกับการกระทำผิดที่มีลักษณะเป็นการรุกรานสิทธิส่วนบุคคล เช่น ความผิดฐานบุกรุก(Trespass) ความผิดฐานหมิ่นประมาท (Defamation) ความผิดฐานผิดหน้าที่ในการรักษาความลับ(Breach of Confidence) ซึ่งมาตรการคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลที่พอจะเป็นไปได้ นั้น ก็ยังคงมีช่องว่างในการคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคล

¹⁶Mark Littman,Peter Carter-Ruck,Privacy and the law,(London:Stevens & Sons limited,1970), p.4.

บุคคล ยกตัวอย่างเช่น ชายผู้นั้นเขาได้ทำการติดตั้งเครื่องดักฟังไว้ในห้องนอนของเพื่อนบ้าน เขาถูกพบว่ากระทำความผิดจริงในฐานะบุกรุก และถูกลงโทษปรับเพียง 52 ปอนด์จำนวนเงินค่าปรับนั้นได้แสดงให้เห็นถึงความไร้ประสิทธิภาพของมาตรการที่ประเทศอังกฤษใช้ในการคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลในปัจจุบัน เนื่องจากกฎหมายเรื่องบุกรุกนั้นถูกสร้างขึ้นมาเพื่อคุ้มครองสิทธิอันชอบธรรมในการเข้าครอบครองที่ดินของผู้เป็นเจ้าของ ซึ่งกรณีนี้การล่วงละเมิดโดยการติดเครื่องดักฟังไว้ในห้องนอนของเพื่อนบ้านนั้นถือเป็นเรื่องเล็ก แต่การล่วงละเมิดในสิทธิส่วนบุคคลของเพื่อนบ้านต่างหากที่ถือเป็นเรื่องใหญ่ จุดประสงค์หลักในการจัดการคือต้องพิจารณาถึงผลประโยชน์ส่วนบุคคลของเพื่อนบ้านประกอบกับค่าของความเสียหายที่เขาควรได้รับการชดเชยก็ควรที่จะอยู่ในสัดส่วนที่เหมาะสมกว่านี้ เพื่อให้มีผลเป็นการข่มขู่ให้มีการกระทำความผิดได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และเพื่อแสดงให้เห็นถึงความไร้ประสิทธิภาพในการใช้บทบัญญัติอื่นในการคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลผู้ศึกษาจะได้ยกตัวอย่างดังต่อไปนี้ประกอบการศึกษา สมมติว่า นาย ก. นำกล้องวิดีโอของเขาไปชายหาด เขาได้บันทึกภาพของนางสาว ข. ขณะกำลังนอนอาบแดด ถ้าจุดประสงค์ของนาย ก. ในการบันทึกภาพนางสาว ข. เป็นไปเพื่อนำไปใช้ในการกระตุณอารมณ์ทางเพศของเขาในภายหลัง ภายใต้บทบัญญัติทั้งหลายของประเทศอังกฤษการเฝ้าดูทางอาญาและในทางละเมิด นางสาว ข. อาจจะไม่ได้รับการคุ้มครองใดๆเลยจากทั้งสองบทบัญญัติเนื่องจาก (1) ความผิดฐานบุกรุกไม่อาจเกิดได้ในสถานที่สาธารณะ

(2) ไม่อาจเกิดการกระทำความผิดต่อหน้าที่ในการรักษาความลับได้ เพราะภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ไม่อาจกล่าวได้ว่านาย ก. ต้องมีหน้าที่ในการเก็บรักษาความลับต่อนางสาว ข.

(3) ไม่มีบทบัญญัติใดในเรื่องการก่อความรำคาญหรือการรบกวนในทางอาญา ถ้า นาย ก. เพียงบันทึกภาพของนางสาว ข. เท่านั้น แต่ถ้าจากตัวอย่างข้างต้นเป็นว่า นาย ก. เป็นสื่อมวลชน และนางสาว ข. เป็นผู้ที่มีชื่อเสียงซึ่งกำลังนอนเปลือยท่อนบนอาบแดดอยู่บนชายหาดส่วนตัว ดังนี้เมื่อนางสาว ข. อยู่บนชายหาดริมทรัพย์สินส่วนบุคคล การล่วงละเมิดจึงถูกนำมาใช้ได้แต่เป็นเรื่องของการล่วงละเมิดในทรัพย์สินส่วนบุคคล(บุกรุก) ไม่ใช่เป็นเรื่องของการละเมิดสิทธิส่วนบุคคลเนื่องจากไม่มีบทบัญญัติใดคุ้มครองถึงสิทธิส่วนบุคคล แม้ว่าความชอบธรรมในการครอบครองทรัพย์สินของนางสาว ข. จะถูกแทรกแซงโดยนาย ก. ถ้าตัวอย่างนี้เกิดขึ้นจริง การที่นางสาว ข. ถูกนาย ก. ที่อาศัยอยู่ข้างบ้านใช้กล้องบันทึกภาพถ่ายที่เลนส์ซูมระยะไกลบันทึกภาพของเธอโดยที่นางสาว ข. มิได้ทราบถึงการบันทึกภาพของนาย ก. เช่นนี้ก็เท่ากับไม่มีการแทรกแซงซึ่งสิทธิส่วนตัวใดๆเลย กรณีสมมติว่านางสาว ข. เป็นสมาชิกรัฐสภา และภาพที่ถ่ายนั้นเป็นภาพที่อาจทำให้เธอถูกทำให้ลดความน่าเชื่อถือลงในความคิดของผู้อื่นในสังคมทั่วไปที่เห็น

ภาพนั้น แม้ว่าภาพนั้นจะเป็นผลร้ายต่อชื่อเสียงของผู้ถูกบันทึกภาพ ก็ไม่มีบทบัญญัติใดที่จะลงโทษสำหรับการกระทำที่เป็นการทำลายชื่อเสียงโดยการใส่ร้ายป้ายสี หรือการหมิ่นประมาทด้วยภาพนั้น เหตุก็เพราะรูปถ่ายนั้นเป็นภาพที่ถ่ายจากสถานการณ์จริง

ด้วยเหตุที่ไม่สามารถหาบทบัญญัติใดเป็นการเฉพาะสำหรับการคุ้มครองกรณีการลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือแอบวัดทัศนคติโดยมิชอบได้ เราจึงยังคงได้เห็นการกระทำการลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือวัดทัศนคติโดยมิชอบอันเป็นการกระทำซึ่งละเมิดต่อสิทธิส่วนบุคคลอยู่เสมอ ดังตัวอย่างคดีที่จะได้ทำการศึกษาต่อไปนั้นใช้หลักกฎหมายอื่นที่มีในระบบกฎหมายอังกฤษ เพื่อใช้ในการพิจารณาคดีที่มีลักษณะเป็นการกระทำละเมิดต่อสิทธิส่วนบุคคล

ตัวอย่างที่ 1: คดีระหว่าง Kaye v. Robertson¹⁷

ในปี 1990 Mr.Kaye ดาราตลกในรายการ Allo, Allo, ของประเทศอังกฤษได้เข้าพักฟื้นจากการผ่าตัดสมองในโรงพยาบาล ขณะที่กำลังพักฟื้นอยู่นั้นก็มีช่างภาพจากนิตยสาร Sunday Sport บุกรุกเข้าไปในห้องพักของเขา นักข่าวได้ถามคำถามและบันทึกภาพถ่ายของเขาโดยไม่ได้รับอนุญาตจากเขา (ซึ่งโดยหลักฐานทางการแพทย์พิสูจน์ได้ว่าโดยสภาพของ Mr.Kaye ในขณะนั้นเขาไม่สามารถที่จะมอบความยินยอมให้ได้) เช่นนี้เมื่อไม่มีการบัญญัติเรื่องสิทธิส่วนบุคคล บทบัญญัติอื่นไม่ว่าจะเป็นการหมิ่นประมาท การบุกรุก หรือการกระทำใดที่มีลักษณะที่ผิดหน้าที่ต่อการรักษาความลับนั้นไม่สามารถดำเนินการใดกับผู้กระทำความผิดได้ Mr.Kaye จึงไม่สามารถห้ามมิให้มีการพิมพ์เผยแพร่ภาพถ่ายของตัวเองได้ แต่เนื่องจากจำเลยได้พิมพ์เผยแพร่ข้อความอันเป็นเท็จเกี่ยวกับโจทก์ทำให้โจทก์เสียหาย ศาลจึงตัดสินให้โจทก์ได้รับการชดเชยค่าเสียหายภายใต้กฎหมายลักษณะละเมิด

อีกคดีที่ยกเป็นตัวอย่างเพื่อทำการศึกษาวิธีการเทียบเคียงกฎหมายอื่นใช้ในการพิจารณาตัดสินคดีที่มีลักษณะการกระทำเป็นการละเมิดต่อสิทธิส่วนบุคคล ซึ่งการกระทำดังกล่าวได้ก่อให้เกิดช่องว่างที่สำคัญซึ่งส่งผลให้การคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลในประเทศอังกฤษนั้นเป็นไปอย่างไม่มีประสิทธิภาพ

¹⁷Laura Lee Mall, "THE RIGHT TO PRIVACY IN GREAT BRITAIN: WILL RENEWED ANTI-MEDIA SENTIMENT COMPEL GREAT BRITAIN TO CREATE A RIGHT TO BE LET ALONE?", *ILSA Journal of Int'l & Comparative Law*, Vol.4(spring 1998), p.802.

ตัวอย่างที่2: คดีระหว่าง Douglas v. Hello!¹⁸

Michael Douglas และ Catherine Zeta-Jone ได้ขายสิทธิในรูปภาพงานแต่งงานของพวกเขาให้กับนิตยสาร OK! ในสัญญาตกลงให้ OK! เก็บภาพใดๆในงานเพื่อลงตีพิมพ์ได้ คู่สมรสได้จัดระบบรักษาความปลอดภัยอย่างแน่นหนาเพื่อมิให้ผู้ร่วมงานหรือบุคคลภายนอกเก็บภาพในงานแต่งงานได้ แต่ท้ายที่สุดก็มีช่างภาพคนหนึ่งลักลอบบันทึกภาพถ่ายในงานแต่งงานได้ และขายภาพเหล่านั้นลงตีพิมพ์ในนิตยสารอีกฉบับหนึ่ง คู่สมรสร้องต่อศาลเพื่อให้ศาลมีคำสั่งห้ามมิให้นิตยสารอีกฉบับลงตีพิมพ์เผยแพร่ภาพงานแต่งงานของตน ศาลยกคำขอตกไปโดยศาลพิจารณาคดีตามคดี Kaye v. Robertson ที่ว่าไม่มีการมีอยู่ของสิทธิส่วนบุคคลในระบบกฎหมายของประเทศอังกฤษ แต่ยอมรับการที่ประเทศอังกฤษต้องนำปฏิญญาว่าด้วยสิทธิมนุษยชน 1998 ที่ตนได้ให้สัตยาบันไว้ตามมาตรา 6(1) บัญญัติข้างถึงมาตรา 8 เรื่องการคุ้มครองซึ่งสิทธิส่วนบุคคล และมาตรา 10(1) ว่าด้วยการคุ้มครองสิทธิของสื่อมวลชนแห่งสนธิสัญญาว่าด้วยสิทธิมนุษยชนแห่งสหภาพยุโรปมาพิจารณาซึ่งน้ำหนักโดยใช้มาตรา 10(2) ที่บัญญัติถึงสิทธิของสื่อมวลชนตามมาตรา 10 (1) นั้นถูกจำกัดได้ด้วยสิทธิส่วนบุคคลของ

ปัจเจกชนตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 8 ประกอบหลักต่างๆในทางละเมิดพิจารณาได้ว่าบุคคลสาธารณะนั้นยังคงมีสิทธิส่วนบุคคลในการปรากฏตัวในที่สาธารณะแต่เนื่องจากไม่มีการยอมรับถึงการมีอยู่ของหลักในเรื่องสิทธิส่วนบุคคล ดังนั้นการนำหลักในเรื่องการผิดสัญญาต่อหน้าที่ในการรักษาความลับ(Breach of Confidence) มาใช้จึงถือเป็นการพิจารณาที่มีความเป็นธรรมสอดคล้องกับข้อเท็จจริงมากที่สุดแล้ว พิจารณาพิพากษาให้จำเลยชดเชยค่าเสียหายให้แก่โจทก์ตามหลักในเรื่องการผิดสัญญาต่อหน้าที่ในการรักษาความลับ(Breach of Confidence)

3.3.2 มาตรการในการคุ้มครองผู้เสียหายจากการลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือวิธีทัศน์โดยมิชอบในประเทศอังกฤษ

ระบบกฎหมายอังกฤษนั้นไม่ยอมรับถึงความมีอยู่ของสิทธิส่วนบุคคล ดังนั้นเมื่อเกิดกรณีการรุกล้ำซึ่งสิทธิส่วนบุคคล ตามระบบกฎหมายของประเทศอังกฤษจึงหาทางออกเพื่อเป็นการคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลของประชาชนโดยการนำหลักกฎหมายทางแพ่งอื่นที่มีใช้ในระบบ

¹⁸ โปรดดู <http://www.law.ed.ac.uk/ahrb/personality/ukcases.asp#Zeta-Jones>

กฎหมายของตนมาเทียบเคียงกับข้อเท็จจริงแล้วปรับใช้ ซึ่งหลักความรับผิดทางแพ่งที่สำคัญที่ศาลมักนำมาใช้เทียบเคียงในการพิจารณาการกระทำความผิดในการรุกรานสิทธิส่วนบุคคลมีดังนี้¹⁹

1) บุกรุก (Trespass) แบ่งออกเป็น 3 ประเภท

1.1) บุกรุกที่ดิน ได้แก่ การกระทำการเข้าไปในที่ดินส่วนบุคคลของผู้อื่นโดยไม่ได้รับอนุญาต

1.2) บุกรุกทรัพย์สิน ได้แก่ การกระทำการเข้าถือครองทรัพย์สินของผู้อื่นโดยไม่ได้รับอนุญาต

1.3) บุกรุกบุคคล

โดยความผิดฐานบุกรุกนั้นถือเป็นวิธีการเยียวยาในทางกฎหมายต่อผู้เสียหายดั้งเดิม ซึ่งข้อจำกัดของความผิดฐานบุกรุกคือ ต้องเป็นการกระทำในทางกายภาพกับโจทก์ หรือต่อทรัพย์สินของโจทก์ นอกจากนั้นการบุกรุกที่ดิน และทรัพย์สิน ผู้ที่มีอำนาจในการร้องต่อศาลนั้น จำกัดไว้เพียงแค่เจ้าของที่ดิน หรือเจ้าของกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินที่ชอบด้วยกฎหมายเท่านั้น ทำให้ความผิดในฐานบุกรุกนี้ไม่สามารถเยียวยาความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการละเมิดซึ่งสิทธิส่วนบุคคลได้ในบางกรณี ยกตัวอย่างเช่น เจ้าของบ้าน หรือผู้เช่าบ้านนั้นสามารถฟ้องร้องผู้ที่กระทำการบุกรุกเข้ามาในที่พักอาศัยของตนได้ แต่แขกที่เข้าพักในโรงแรม หรือผู้พักอาศัย หรือคนไข้ในโรงพยาบาลไม่สามารถกระทำการฟ้องร้องผู้บุกรุกได้ นอกจากนั้นความผิดในฐานบุกรุกนั้นไม่ครอบคลุมถึงกรณีการกระทำการลักลอบบันทึกภาพถ่าย หรือวิดีโอโดยมิชอบที่ใช้กล้องบันทึกภาพระยะไกลบันทึกภาพเข้ามาในบ้านของผู้เสียหายเนื่องจากผู้ลักลอบบันทึกภาพมิได้กระทำการใดอันมีลักษณะที่เป็นการบุกรุกเพราะไม่มีลักษณะทางกายภาพใดบุกรุกเข้าไปในตัวบ้าน ผู้เสียหายจึงไม่สามารถดำเนินคดีได้กับผู้ลักลอบบันทึกภาพได้

สำหรับกรณีความผิดฐานบุกรุกที่กระทำต่อบุคคลนั้น ได้แก่ ความผิดฐานทำร้ายร่างกาย การค้นตัวบุคคลโดยมิชอบจึงถือเป็นการกระทำความผิดในฐานนี้ซึ่งรวมถึงการบังคับหรือข่มขู่เพื่อเข้าทำการค้นตัวถือเป็นการผิดในฐานนี้ทั้งสิ้นแต่ด้วยข้อจำกัดในลักษณะของความผิดที่ต้องเป็นการกระทำละเมิดทางกายภาพ ดังนั้นการสะกดรอยตาม หรือการติดตามจึงไม่ถือเป็นความผิดในฐานบุกรุก

¹⁹ Mark Littman, Peter Carter-Ruck, Privacy and the law, (London: Stevens & Sons limited, 1970), pp.8-9.

2) การก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญ (Nuisance) คือการกระทำใดๆที่เป็นการเข้าแทรกแซงซึ่งการใช้สิทธิ ตัวอย่างเช่น สิทธิประโยชน์ที่ดินของผู้อื่นจนทำให้เกิดความเสียหาย เช่น การที่เจ้าน้ำติดตามท่อน้ำโดยโทรศัพท์เข้าไปที่บ้านลูกหนี้ตลอดเวลาทั้งกลางวันและกลางคืน หรือการที่โทรเข้าไปที่บ้านผู้เสียหายตลอดช่วงกลางดึกเช่นนี้ล้วนแต่เป็นการกระทำ ความผิดฐานละเมิดก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญทั้งสิ้น แต่ข้อจำกัดของความผิดในฐานนี้ก็เช่นเดียวกับความผิดในฐานบุกรุกคือ ผู้เสียหายจะต้องได้รับประโยชน์จากที่ดินนั้นในฐานะผู้ครอบครองที่ชอบด้วยกฎหมายเท่านั้น

3) การหมิ่นประมาท (Defamation) คือ การที่บุคคลใดแสดงบทความใดอันทำให้ชื่อเสียง เกียรติยศของผู้เสียหายด้อยต่ำลงในความคิดของบุคคลอื่น อันเป็นผลทำให้ผู้เสียหายถูกเกลียดชัง ถูกหัวเราะเยาะเย้ย หรือถูกดูหมิ่น หรือเป็นเหตุให้ผู้เสียหายตกเป็นที่รังเกียจของสังคม

ความผิดฐานหมิ่นประมาทนั้นเป็นวิธีเยียวยาผู้เสียหายจากความเสียหายซึ่งเกิดจากถ้อยคำที่กล่าวถึงความน่าเชื่อถือ หรือเกียรติของเขานั้นถูกทำให้คลาดเคลื่อนไปจากที่เป็นจริง และมีบางกรณีที่มีความผิดฐานหมิ่นประมาทไม่สามารถปกป้องผู้เสียหายจากการรุกรานซึ่งสิทธิส่วนบุคคลได้ ตัวอย่างเช่น

(1) การเปิดเผยข้อเท็จจริงส่วนบุคคลที่น่าอับอายของผู้เสียหาย

(2) การใช้ชื่อของผู้อื่นเพื่อประโยชน์ของตนเองโดยไม่ชอบ ลักษณะของการกระทำผิดดังกล่าวมักเป็นการกระทำที่เกี่ยวข้องกับประโยชน์ทางการเงินของจำเลยเป็นหลักที่ทำให้โจทก์ได้รับความเสียหายทางการเงิน ยกตัวอย่างเช่น คดีระหว่าง Tolley v. Fry (1931) จำเลยเป็นเจ้าของโรงงานผลิตช็อคโกแลตที่มีชื่อเสียงได้พิมพ์ภาพโฆษณาเป็นการตูล้อเลียนโจทก์ซึ่งเป็นนักกอล์ฟสมัครเล่นที่มีชื่อเสียงโดยไม่ได้ขออนุญาตในการใช้ภาพดังกล่าว เมื่อเข้าสู่การพิจารณานั้นองค์คณะผู้พิพากษาได้พิจารณาคดีโดยพิจารณานบนพื้นฐานที่ว่าภาพดังกล่าวมีลักษณะเป็นการทำให้ศักดิ์ศรีของการเป็นนักกอล์ฟสมัครเล่นของโจทก์นั้นลดต่ำลงจากการนำรูปของโจทก์ไปใช้โฆษณาเพื่อประโยชน์ทางการเงินของจำเลย ดังนั้นจึงถือเป็นการกระทำผิดสิทธิส่วนบุคคลต่อโจทก์ ซึ่งแม้ว่าจะมีการกระทำผิดเกิดขึ้นระบบกฎหมายของอังกฤษก็ไม่สามารถหาวิธีการในการเยียวยาความเสียหายในสิทธิส่วนบุคคลของโจทก์ให้โจทก์ได้

(3) การหมิ่นประมาทผู้ตายซึ่งในปัจจุบันเมื่อข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตายถูกพิมพ์ออกเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาต ไม่ว่าข้อความนั้นจะเป็นจริง หรือเป็นเท็จก็ตาม ญาติของผู้ตายก็

ไม่มีอำนาจในการร้องขอต่อศาลเพื่อกระทำการใดๆต่อผู้กระทำ นอกเสียจากจะแสดงต่อศาลว่า ข้อความที่ตีพิมพ์ดังกล่าวนั้นมีลักษณะเป็นการหมิ่นประมาทตนด้วย

4) ลิขสิทธิ์ (Copyright) ในบางกรณีผู้เสียหายสามารถนำหลักในเรื่องของลิขสิทธิ์มาใช้ในการดำเนินคดีกับผู้ที่กระทำการละเมิดซึ่งสิทธิส่วนบุคคล ตัวอย่างคดีระหว่าง William v. Setteleby จำเลยเป็นช่างภาพมืออาชีพได้รับถ่ายภาพในงานแต่งงานของโจทก์ ซึ่งหลังจากนั้น บิดาของภรรยาของโจทก์ได้ถูกฆาตกรรม มีหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นบางฉบับทำข่าวถึงเหตุการณ์ดังกล่าว และติดต่อจำเลยเพื่อต้องการได้รูปในงานแต่งงานดังกล่าวไปลงประกอบข่าว เมื่อภาพนั้นถูกตีพิมพ์เผยแพร่ออกไปได้สร้างความสะเทือนใจให้แก่ภรรยาของโจทก์อย่างยิ่ง ข้อเท็จจริงดังกล่าวนี้ในประเทศสหรัฐอเมริกาถือเป็นการกระทำละเมิดซึ่งสิทธิส่วนบุคคล แต่ในประเทศอังกฤษเนื่องจากไม่มีหลักในเรื่องของสิทธิส่วนบุคคลจึงเทียบเคียงกับหลักในเรื่องลิขสิทธิ์ที่โจทก์มีต่อภาพถ่ายในงานแต่งงานของตนตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ 1956 ให้โจทก์ได้รับการเยียวยาความเสียหาย

5) สัญญา (Contract) กรณีที่ผู้ร้องสามารถแสดงถึงความสัมพันธ์ทางสัญญาระหว่างตนเอง กับผู้ซึ่งตนได้อ้างว่ากระทำการแทรกสอดเข้ามาในความเป็นส่วนตัวของตนเอง ผู้ร้องก็สามารถเรียกให้ชดเชยค่าเสียหายแก่ตนได้โดยอาศัยหลักในการกระทำที่ผิดต่อเงื่อนไขตามสัญญา ตัวอย่างกรณีเดิมของช่างภาพตามสัญญานั้นระบุห้ามมิให้นำภาพของลูกค้าไปใช้เพื่อจุดประสงค์ใดๆในการโฆษณา หรือสัญญาจ้างที่ห้ามมิให้ลูกค้าเปิดเผย หรือใช้ข้อมูลทางการค้าไม่ว่าจะเป็นชื่อของลูกค้า รวมไปถึงข้อมูลอื่นอันถือเป็นความลับของนายจ้าง เป็นต้น

6) การกระทำการที่เป็นการผิดต่อหน้าที่ในการรักษาความลับ (breach of confidence)

(1) การนำความลับส่วนบุคคลของผู้อื่นไปใช้ในทางที่ผิด ตัวอย่างเช่นคดีระหว่าง Gee v. Pritchard (1818) โจทก์ขอคำสั่งศาลในการห้ามจำเลยเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลซึ่งเป็นจดหมายที่โจทก์เขียนถึงจำเลย โดยจำเลยคืนต้นฉบับแล้วทำสำเนาเก็บไว้เนื่องจากโจทก์มีสิทธิครอบครองเหนือจดหมายซึ่งถือเป็นทรัพย์สินของโจทก์ ในประเทศสหรัฐอเมริกานั้นคดีนี้ถือเป็นคดีที่มีข้อเท็จจริงเกี่ยวข้องกับสิทธิส่วนบุคคล

(2) การนำไปใช้ซึ่งความลับทางการค้าในทางที่มีขอบ ตัวอย่างคดีกรณีนี้ช่างภาพถูกศาลมีคำสั่งห้ามในการนำไปใช้ซึ่งภาพของลูกค้าในทางที่ไม่สมควร ซึ่งไม่เพียงผิดในฐานะละเมิดลิขสิทธิ์เท่านั้น ยังถือเป็นความผิดต่อหน้าที่ในการรักษาความลับของลูกค้าอีกด้วย

(3) การนำไปใช้ซึ่งความลับทางการสมรสโดยมิชอบ ตัวอย่างคดีระหว่าง *Argyll v. Argyll* (1967) คดีศาลแห่ง *Argyll* ขออำนาจต่อศาลห้ามมิให้อดีตสามีตีพิมพ์เรื่องใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตส่วนตัวในระหว่างสมรสของคนทั้งสอง และร้องขอรวมไปถึงเรื่องใดๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับความสัมพันธ์ในระหว่างแต่งงาน ศาลพิจารณาแล้วเห็นว่าเรื่องใดๆ ที่คู่สมรสกระทำร่วมกันในระหว่างสมรสถือว่าอยู่ในอำนาจศาลในการให้ความคุ้มครองโดยอาศัยหลักในเรื่องหน้าที่ในการรักษาความลับ เนื่องจากหน้าที่ในการรักษาความลับนั้นไม่จำเป็นต้องมีการแสดงออกอย่างแข็งขัน แต่เป็นหน้าที่ที่เกิดขึ้นโดยปริยาย นอกจากนี้หน้าที่ในการรักษาความลับ หรือความไว้วางใจนั้น เป็นสิทธิที่มีต่อทรัพย์สิน หรือเป็นไปตามสัญญา ท้ายสุดศาลสามารถใช้อำนาจในการพิจารณาออกคำสั่งห้ามมิให้มีการกระทำผิดต่อหน้าที่ในการรักษาความลับนั้นได้ คดีนี้ศาลจึงออกคำสั่งห้ามจำเลย และบุคคลภายนอกตีพิมพ์เรื่องใดๆ ตามที่โจทก์ร้องขอ

7) ประมาทเลินเล่อ (Negligence) การกระทำโดยประมาทเลินเล่อในปัจจุบันถือเป็นวิธีการเยียวยาในกฎหมายละเมิดที่สำคัญเรื่องหนึ่ง เนื่องจากโดยทั่วไปแล้วการกระทำโดยละเมิดนั้นมักเป็นการกระทำโดยเจตนา แต่มีบางกรณีที่เกิดการละเมิดขึ้นได้โดยความประมาทเลินเล่อ ตัวอย่างคดี *Furness v. Fitchott* (1958) หมอต้องรับผิดชอบต่อการรักษาของผู้ป่วยผู้ซึ่งป่วยจากอาการช็อคอันเป็นผลมาจากคำวินิจฉัยที่ผิดพลาดของหมอ เป็นต้น

นอกจากนั้นในระบบกฎหมายของประเทศอังกฤษยังได้นำเอาหลักกฎหมายอื่นๆ มาใช้เทียบเคียงในการพิจารณาคดีที่มีข้อเท็จจริงเป็นการกระทำต่อสิทธิส่วนบุคคล เช่น *The justice of the peace act 1361* ในกรณีการลอบดักฟัง และถ้ำมอง ซึ่งรวมถึงการใช้กล้องบันทึกภาพที่มีเลนส์มุมระยะไกลลอบบันทึกภาพผู้เสียหาย หรือ *The conspiracy and protection of property act 1875* ในการห้ามมิให้บุคคลใดทำการเฝ้าจับตาดูบ้าน หรือสถานที่ใดๆ ที่ผู้เสียหายอาศัยอยู่ เป็นต้น